

MAART 1983

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Japan:

Azië's economische
supermogendheid
gaat een onzekere
toekomst tegemoet

Jeruzalem: Gisteren,
heden en voor altijd

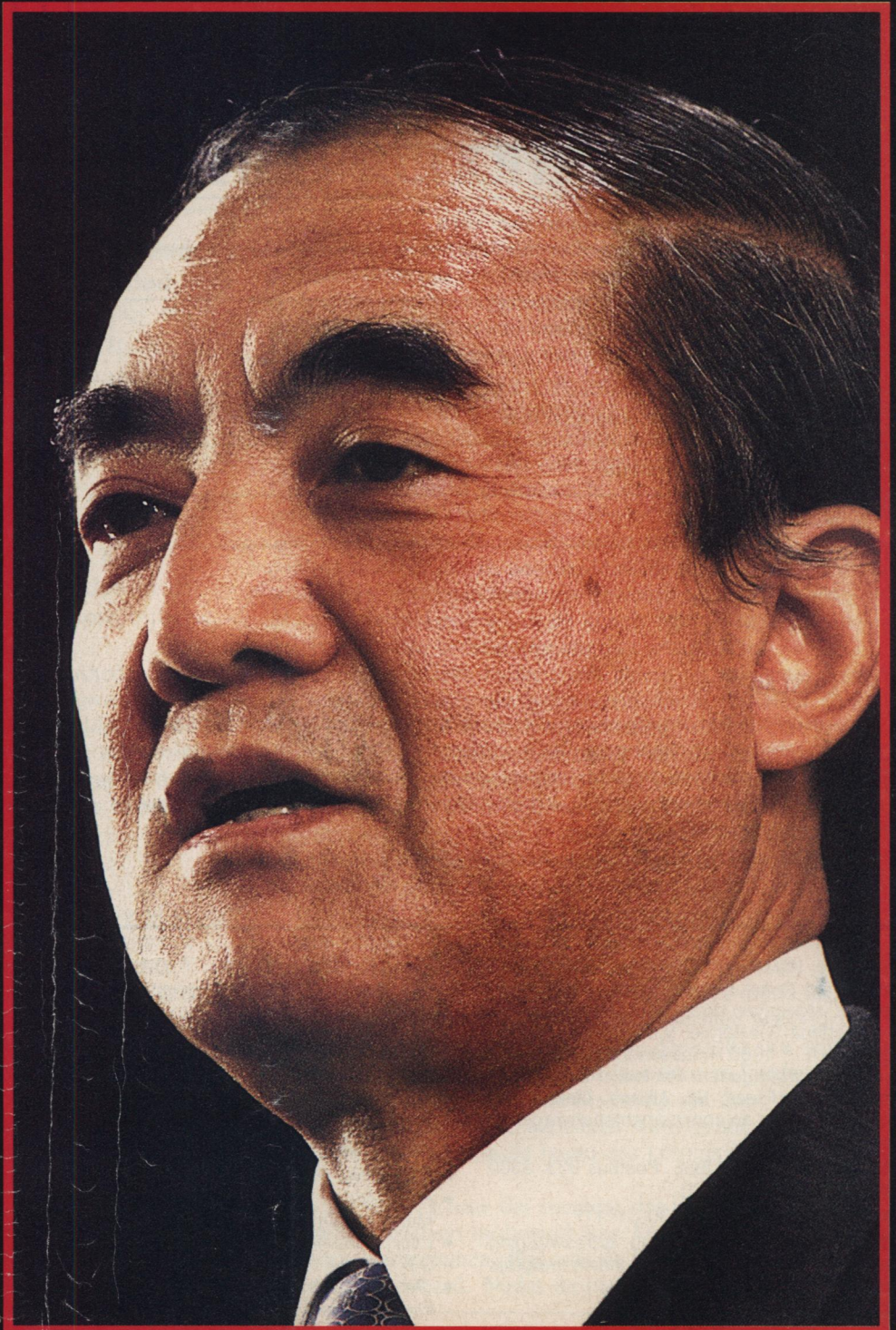

Wat de planeet
aarde
uniek maakt

**Yasuhiro
Nakasone**

**JAPAN'S
NIEUWE
MINISTER-
PRESIDENT**

de
ECHE TE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

16e jaargang No. 3

Oplage 5.310.000

maart 1983

ARTIKELN

Japan: Azië's economische supermogendheid gaat een onzekere toekomst tegemoet 3

Miljoenen mensen hebben nooit gehoord... waarom Christus opstond uit de dood! 7

Wie was Jezus? 9

Jeruzalem: Gisteren, heden en voor altijd 14

Wat de planeet aarde uniek maakt 23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur 1

Internationale informatie 12

Van onze lezers 29

OMSLAG:

Yasuhiro Nakasone, de nieuwe eerste minister van Japan, werd in 1918 geboren en ontving zijn opleiding aan de Keizerlijke Universiteit te Tokio. Dr. Nakasone, voormalig minister, directeur-generaal van Wetenschap en Technologie, president van de Takushoku Universiteit, en bekleder van nog vele andere ambten, is tevens een kundig politicus en auteur.

OMSLAGFOTO KAKU KURITA — GAMMA/LIAISON

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1983 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australië
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Verspreiding en redactie van de Nederlandstalige editie: Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Columbuslei 14, 2120 Schoten (België).

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredacteur:

Dexter H. Faulkner

Senior redacteur:

Raymond F. McNair

Nieuwsredacteur:

Gene H. Hogberg

Redactoren:

Ronald D. Kelly, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, John R. Schroeder, Michael A. Snyder, Clayton D. Steep, Keith W. Stump

Assistent-redactoren:

Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Sidney M. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Rod Matthews, L. Leroy Neff, Richard Paige, Patrick A. Parnell, Richard J. Rice, Richard H. Sedliack

Technisch kopijredacteur:

Peter Moore

Redactie-assistenten:

Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Janice Roemer, Wendy Styer, Dan C. Taylor, Ron Toth, Debbie Yavelak, Agnes Youngblood, Jeff E. Zhorne

Vormgeving:

Randall Cole, Matthew Faulkner, L. Greg Smith

Coördinator vormgeving:

Greg S. Smith

Fotoarchief:

Hal Finch, Veronica Taylor

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* G. A. Belluche Jr., Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Kim Stone

Uitgeverij:

Directeur uitgeverij: Ray Wright; *Hoofd productie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinatoren internationale edities:* Val Brown, Bob Miller, Jeannette van Pelt; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:

L. Leroy Neff

Internationale edities:

Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Italiaans:* Carn Catherwood; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Geneve, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *Borehamwood, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Als Adam van de boom des levens had genomen

Een uiterst vruchtbaar, vier dagen durend bezoek aan Johannesburg en Kaapstad bereikte zijn hoogtepunt in een diner en ontspannen samenzijn ten huize van Dr. Roy McCarthy, onze regionale directeur van Zuid-Afrika. Aanwezig waren de dienaren van de Worldwide Church of God voor dat gebied, met hun echtgenotes.

Na het diner verzamelden de diverse dienaren zich met hun vrouw aan tafel om mij heen. Zij stelden vele vragen, in het bijzonder betreffende het Koninkrijk van God, en de omstandigheden in de wereld die daarheen leiden, en over andere bijbelse onderwerpen.

Dit alles deed me denken aan die gelegenheden in het Nieuwe Testament dat Jezus ook met een groep mensen om zich heen zat en hun vragen beantwoordde, en het Koninkrijk van God verklaarde. Men kon de aanwezigheid van de Geest van God voelen — een geest van liefde en vrede, een geest van harmonie en eenheid. Er waren ongeveer vijfendertig mensen aanwezig.

„Wat als . . .”

Een bijzondere belangstelling ontstond toen iemand vroeg: „Wat zou er met de wereld gebeurd zijn, als de eerste mens, Adam, van de boom des LEVENS had genomen?” Dat is een vraag die ik nooit heb horen stellen, gelezen of beantwoord heb gezien. Maar de Bijbel geeft op andere plaatsen dan Genesis op zijn minst een gedeeltelijk antwoord. Het lijkt alsof niemand ooit eraan heeft gedacht om die vraag eens te stellen.

Zouden wij niet in een heel andere wereld hebben geleefd? Nu leeft u in een wereld van ontzagwekkende vooruitgang, van grote ontwikkeling en opmerkelijke prestaties. Anderzijds is deze zelfde wereld vol verschrikkelijke ellende. Misdaad, geweld en immoraliteit nemen voortdurend toe. Ontevredenheid, verdriet en frustratie legt beslag op het verstand van de mensen.

Vanwaar deze verbijsterende paradox?

Te midden van een 20e-eeuwse wetenschappelijke en technologische vooruitgang die aan het wonderbaarlijke grenst — te midden van een enorme vooruitgang in produktie en verspreiding van steeds meer kennis, leven wij in een wereld die voor de helft analfabetisch is, die voor de helft in grote armoede en onreinheid leeft.

Hoe komt het dat de mensheid haar problemen niet kan oplossen en zich niet van haar kwalen kan bevrijden?

De teerling werd geworpen bij de grondlegging van de wereld. Aan het einde van de 19e en aan het begin van de 20e eeuw keerden de intellectuelen zich tot de evolutietheorie, die zij aanvaardden als de basispremissie waarop de kennisproduktie en de vooruitgang berusten. Maar de ontwikkeling van de kennis heeft steeds parallel gelopen met de verbreiding van het kwaad. De evolutionaire ideeën hebben niet geleid tot toename, maar tot snelle eliminatie van het welzijn. De evolutieleer kan ons het antwoord op deze mysterieuze paradox niet geven. Zij biedt de mensheid GEEN HOOP voor de toekomst.

Het enige antwoord schuilt in het incident met de verboden vrucht in de hof van Eden. De enige verklaring van deze paradox en van de betekenis van het doel van het menselijk bestaan ligt in begrip van dit incident, dat in wezen de grondslag van deze wereld is.

Inderdaad, WAT zou er zijn gebeurd als de eerste mens Adam van de boom des LEVENS had genomen en niet van de verboden vrucht.

Van Adam werd een keuze verlangd. Met die keuze werd de teerling geworpen aangaande de hele 6000-jarige samenleving van de mens tot nu toe. De OORZAAK van het kwaad dat gedurende deze 6000 jaar door miljarden mensen is ervaren, ligt in de beslissing die door de menselijke vader van de mensheid werd genomen.

Maar als hij nu van de boom des LEVENS had genomen?

Kijk nog eens naar dat incident dat voor het hele menselijke bestaan beslissend was. De verboden boom zou de DOOD veroorzaken. Het was de boom van de KENNIS van goed en kwaad. Nadat de mens zich deze kennis

toëigende, sloot God de toegang tot de boom des levens af (Gen. 3:22-24), voor de hele mensheid, totdat Christus, de tweede Adam, was gekomen. De enige uitzondering wordt gevormd door de profeten van het oude Israël, en dit ten behoeve van het schrijven van de Bijbel.

Wat stelt de verboden boom nu precies voor? Dit is kennis die geen verband houdt met materiële kennis. De mens werd geschapen met een verstand dat in staat is kennis te verwerven inzake de materie: hij houdt zich bezig met hout, metalen, met landbouw, wetenschappen en technologie. Goed en kwaad is evenwel iets dat de relatie met andere wezens betreft.

De mens werd gemaakt met de behoefte aan een relatie met zijn Schepper, het allerhoogste verstand. Hij werd gemaakt om verbintenissen aan te gaan met andere mensen, die ook een verstand hebben. Goed en kwaad heeft betrekking op VERSTAND in relatie tot ander verstand. Maar het verstand van de mens was geen voltooide schepping. Het bevat een geestelijk element, dat niet aanwezig is in het brein van niet-menselijke vertebraten. Dieren zijn uitgerust met instinct, niet met een denkend, redenerend, wetend verstand. Het menselijk verstand kan niet alleen kennis van de materie en haar mogelijkheden ontvangen, maar ook HOUDINGEN met betrekking tot ander verstand. Dat wil zeggen, houdingen van liefde of van haat; houdingen van egocentrisme en ijdelheid; houdingen van naijver, jaloezie, vijandigheid, wedijver, strijd en geweld; houdingen van opstandigheid; of daartegenover, houdingen van zorgzame liefde, nederigheid, eerbied voor God, gehoorzaamheid, samenwerking, helpen, dienen, delen — zorg voor het welzijn van anderen.

God leeft en werkt

God de Schepper bestaat vanaf de eeuwigheid als God, een soevereine, geestelijke Persoonlijkheid, tezamen met het Woord, eveneens een soevereine, geestelijke Persoonlijkheid, die in liefde en van nature onderdanig aan God wil zijn. Tezamen het goddelijke Gezin vormend bestaan deze twee eeuwig (Joh. 1:1-5, 14). Zij *leven!*

Hoe leven zij — in welke relatie tot elkaar? God heeft het Woord lief. Het Woord werd 1986 jaar geleden Jezus Christus. Het Woord heeft God lief.

Twee kunnen niet samengaan tenzij zij eensgezind zijn. Zij leven in volmaakte eensgezindheid. Evenmin kunnen twee wezens gelukkig blijven tenzij een de leider of het hoofd is. God is altijd het hoofd van alles geweest.

Daar zij leven, *doen* zij iets. Wat doen zij? Zij SCHEPPEN. Zij maken plannen, zij ontwerpen, zij brengen tot bestaan — positief opbouwend, niet vernietigend. Aldus hebben zij altijd in liefde, vrede en harmonie samengewerkt. God schiep alle dingen DOOR het Woord, dat Jezus Christus werd (Ef. 3:9).

Deze levenswijze van LIEFDE, vrede, samenwerking, is altijd hun levenswijze geweest. Die levenswijze werd de hoogste WET van het universum — want een wet is niets dan een levenswijze. De mensen maken wetten om hun leven te regelen. Iedere regering is gebaseerd op een grondwet of constitutie. Zelfs de sport heeft haar regels. Zorgzame LIEFDE is dus de grondwet van de regering van God. Zonde is de schending van deze wet.

Adam schond de wet — zondigde — toen hij de boom des LEVENS verwierp en in plaats daarvan koos om zich de kennis van goed en kwaad toe te eigenen — de kennis van HOE te leven in relatie tot een ander VERSTAND — hetzij dat van God of dat van een mens. Aldus verwierp Adam de wet van God.

Welnu, WAT was er gebeurd als hij van de boom des levens had genomen. God sloot de toegang tot deze boom af totdat Christus, de tweede Adam, kwam om de mensheid te verlossen. Jezus zei: „Ik zal mijn Gemeente bouwen.” Hij koos twaalf discipelen. (Het woord ‘discipel’ betekent ‘leerling’, iemand die wordt onderwezen.) Jezus onderwees hun inzake het Koninkrijk van God. Hij beloofde hun dat zij de heilige Geest zouden ontvangen. Op de Pinksterdag van het jaar 31 n. Chr. kwam inderdaad de heilige Geest op een bovennatuurlijke, maar duidelijk zichtbare manier (Hand. 2). De heilige Geest is de goddelijke, geestelijke spermacer die eeuwig LEVEN schenkt. Daarnaast is het de LIEFDE van God die in ons hart wordt uitgestort (Rom. 8:11).

Wat symboliseerde de boom des levens?

Daarom symboliseerde de boom des levens in Eden de Geest van God, die eeuwig LEVEN verleent. Adam werd

niet met eeuwig leven geschapen. In die zin was zijn schepping nog niet voltooid. De menselijke schepping gaat nog altijd door!

ALS Adam had genomen van de boom des LEVENS, zou hij dit LEVEN hebben ontvangen op dezelfde wijze als de christen in deze tijd: door het ontvangen van de heilige Geest. Met dit verschil: daar Adam nog niet had gezondigd (voordat hij ongehoorzaam was) zou hij geen berouw hoeven hebben zoals wij vandaag. Maar hij zou God hebben GELOEFD. Hij zou de heilige Geest hebben ontvangen — de LIEFDE VAN GOD, die Gods wet vervult.

Wat nog meer? Evenals christenen van nu zou hij een ERFGENAAM van God zijn geworden. Hij zou als kind van God verwekt zijn, hoewel nog niet als zodanig geboren.

In 1 Korinthe 2:9 lezen wij dat de kennis van geestelijke waarheden, houdingen en van de doelstellingen van God niet door het oog of het oor kunnen worden waargenomen. Alle kennis waarvoor het verstand van de mens ontvankelijk is, komt daar via de vijf zintuigen in. Maar (vers 10) God openbaart geestelijke kennis door middel van zijn Geest. Zonder dat de Geest van God zich verbindt met onze menselijke geest, kan geen mens geestelijke kennis bevatten. De Bijbel is geestelijke kennis. Dit is de reden waarom de mensen met het grootste, het meest intelligente, het best onderlegde verstand *de Bijbel niet kunnen begrijpen*.

Zoals dus de verboden boom kennis levert die tot de dood leidt, zo levert de boom des LEVENS geestelijke kennis die tot onsterfelijk LEVEN leidt. Wat Adam zich toeëigende was geestelijke kennis, die zijn verstand, zonder de heilige Geest van God, echter niet in staat was te begrijpen. Hij besloot zelf wat goed en verkeerd is. Satan beïnvloedde hem, door middel van Eva, om zelfzuchtig te besluiten.

Bijgevolg nam hij zijn beslissing aangaande wat hij dacht dat, in relatie tot anderen, goed of verkeerd is, vanuit een houding van egocentrisme — niet vanuit een houding van zorgzame liefde jegens anderen.

De boom des LEVENS — symbool van Gods heilige Geest — werd tot Christus voor de mens AFGESLOTEN.

Aldus werd de grondslag van deze
(Zie verder pagina 6)

JAPAN

Azië's economische supermogendheid gaat een onzekere toekomst tegemoet

Gene H. Hogberg

Zal de dynamo van Azië zich ermee blijven vergenoegen alleen maar een „economisch verschijnsel” te zijn? Wat kunnen wij van de nieuwe eerste minister verwachten? Kan het militair kwetsbare Japan voor zijn verdediging op de Verenigde Staten blijven vertrouwen? Belangrijke vragen aangaande Japan dat op weg is naar het midden van de jaren '80.

Het economische beeld van heel Azië vormt naar vergelijking nog steeds een neiging tot stijgen. De wereldomspannende economische recessie — die in vele landen van het Westen grimmige vormen heeft aangenomen — heeft de economische groei in het Verre Oosten alleen maar een tikkeltje vertraagd.

In de jaren '70 ging Japan — de economische „locomotief” van het niet-communistische Azië — prat op een jaarlijkse stijging van het groeitempo met ongeveer zes procent. In de loop van de huidige wereldinzinking is het groeitempo teruggelopen tot een nog altijd zeer respectabele vier procent.

Maar ook in andere verre Oostaziatische economieën die hun economische systemen hebben gemodelleerd naar het voorbeeld van Japan — Zuid-Korea, Taiwan, Hong Kong en Singapore — gaven de groeipercentages zowel in het verleden als in het heden een soortgelijk beeld te zien.

Het hele afgelopen decennium behaalden deze landen, die door een Britse journalist als „de Bende van Vier” werden aangeduid en door anderen als „de vier kleine Japans”, een jaarlijkse groeistijging van gemiddeld negen procent. Tot dusverre

geven de cijfers voor de jaren '80 slechts een kleine teruggang te zien.

De Japanse levensstandaard komt nu ruwweg overeen met die van de Verenigde Staten. Zowel Japan's Bruto Nationaal Produkt (BNP) als zijn bevolking bedragen nu ongeveer de helft van die van de Verenigde Staten. Maar in 1960 was Japan's BNP nog slechts 8% van dat van Amerika.

Voorbereid op grote vooruitgang

„In de komende decennia zal men in deze regio vermoedelijk van meer economische groei getuige zijn dan in de hele rest van de wereld”, zei Clayton Yeutter, de president van de handelsbeurs van Chicago tijdens een recent bezoek aan Tokio. „Oost-Azië is de plek waarop het Amerikaanse zakenleven zijn inspanningen dient te richten.”

Als de wereld zich herstelt van de recessie en als er geen handelsoorlog uitbreekt — bij elk van deze vooronderstellingen mag men grote vraagtekens plaatsen, in het bijzonder bij de laatste — dan zal Japan vrijwel zeker koploper van deze voorspelde groei zijn.

Het staat vast dat geen land ter wereld zo goed op de economische toekomst voorbereid is als Japan. De Japanse universiteiten leiden tienmaal zoveel ingenieurs op als die van Engeland. Bovendien heeft de Japanse industrie meer mensen in loondienst op de kritieke terreinen van research en

ontwikkeling dan Engeland, Frankrijk en West-Duitsland samen.

Wat Japan's concurrenten in de Vrije Wereld verontrust — voornamelijk de Verenigde Staten en West-Duitsland — is Japan's snelle vooruitgang op het gebied van elektronica en geavanceerde technologie.

De genoemde landen zijn zich maar al te zeer bewust dat hetgeen zich met de Amerikaanse en Britse automobielenindustrie, met de Zwitserse horloges en met de radio- en tv-fabrikanten heeft afgespeeld, nu ook op het punt staat zich aan de computerindustrie te voltrekken.

Van nabootsers tot vernieuwers

De Japanners en hun Aziatische navolgers hebben zich al lang omhooggewerkt uit hun bescheiden positie van alleen maar nabootsers te zijn van de Westerse technologie.

Volgens de Britse *The Economist* van 19 juni 1982 brengen de Japanners en anderen „verbeteringen aan aan de technologie die zij lenen, waarbij zij de oren gespitst houden op datgene wat de markt vraagt”.

Van nu af aan, en in de verdere toekomst, zal Japan volgens sommige experts ook wat *creativiteit* betreft vooroplopen.

Dit aspect van het Japanse nationale karakter heeft tot nu toe niet de bovenhand gehad. De Japanse samenleving legt sterke nadruk op gezamenlijke inspanning. Het individu dat zich

onderscheidt van de menigte — zoals de meeste inventieve genieën doen — kon in Japan nooit op de onverdeelde sympathie van zijn medemensen rekenen. Een oud Japans spreekwoord zegt dat „de spijker die het verst naar buiten steekt omlaag getimmerd wordt.”

Dat neemt niet weg dat innovatie en creativiteit naar de mening der experts in de komende jaren als paddestoelen zullen opschieten, waardoor de gecombineerde hefboomwerking van „de Japanse Uitdaging” nog wordt versterkt.

Samenwerking en stevig aanpakken

De belangrijkste sleutel tot de Japanse successen ligt niet in aanpassing en innovatie. Evenmin in toewijding aan de individuele taak en aan hard werken. De werkelijke sleutel tot het succes heet samenwerking.

Terwijl Japan als geheel met betrekking tot zijn zenuwachtige handelspartners het beginsel van de „concurrentiegeest” etaleert, propageert het binnen het kader van de onderneming de omgekeerde beginselen, n.l. die van teamwerk en samenwerking.

Vanwege deze factoren hebben de Japanners een voorsprong op concurrerende landen, waar zowel vakbonden als ondernemers en vaak ook de regeringen als kemphanen tegenover elkaar staan.

Westerlingen mogen dan lachen om de verhalen over Japanse arbeiders die voor de aanvang van de dagtaak de firmaliederen zingen, of die zich aan groeps-gymnastiek wijden om „het bloed in beweging te brengen” voordat zij zich naar hun arbeidsplaats begeven — het neemt niet weg dat die technieken om de saamhorigheid en de bedrijfstrouw te versterken, het werkelijk *doen*. Een willekeurige

Amerikaanse arbeider in een Japanse fabriek in de Verenigde Staten waar soortgelijke, maar meer gematigde gebruiken zijn ingevoerd, zal u vertellen dat het systeem werkelijk voordelen heeft.

De journalist Brian James schreef in het Britse dagblad *The Daily Mail* een serie van drie artikelen (29 en 30 november en 1 december 1982) waarin hij zijn lezers waarschuwde voor „een wereld in het jaar 2001 waarin de Aziaten de dienst zullen uitmaken”.

Onze huidige wereld, aldus James, „is bezig te kantelen en aan de Westerse controle te ontsnappen. In nog geen twintig jaar zouden de landen van Azië weleens in belangrijke mate kunnen uitmaken wat er met de economieën van de rest van de wereld gaat gebeuren . . . en dat betekent dat wie niet werkt ook niet zal eten.”

Op een industrietoonstelling zag hij een stand met robots. Japan heeft nu al een kleine 80.000 robots aan het werk, die de dagelijkse routinearbeid verrichten.

Naar verwachting zal Japan, dat nu al de onbetwiste koploper is van de „robotica”, aan het eind van deze eeuw 10.000.000 van deze mensen-vervangende machines in bedrijf hebben, dat is ongeveer een robot op elke tien Japanners.

Een Westerse waarnemer merkte op deze tentoonstelling op: „Ik heb de toekomst aanschouwd — en zij werkt.” Waarop zijn nog wat scherper waarnemende metgezel reageerde met: „Ook ik heb de toekomst aan het werk gezien . . . en IK was het die NIET werkte.”

Het decadente Westen verliest de race

Auteur James vergeleek vervolgens de

Japanse dynamo met de kwijnende, in verval gerakende culturen van de Engelstalige wereld:

„Kijk eens naar Engeland. Eens waren we net zoals zij: vervuld van religie, van geloof in de waarde van de arbeid, van een welverdiend loon en al die dingen meer. Maar de tijden veranderen.

„Kijk nu eens naar Amerika. Dertig jaar geleden zou je hetzelfde van de Amerikanen gezegd hebben: dynamische doordouwers. Maar dan verschijnt er een nieuwe generatie op het toneel. Deze raakt in de problemen: drugs, sloppenwijken, gebrek aan respect voor ouderen en voor gezag, het loslaten van de oude denkbeelden over spaarzaamheid en bezit.”

En veelbetekenend stelt auteur James zijn Britse landgenoten de vraag: „Zullen wij de koelies van de 21e eeuw zijn?”

Als om deze vraag te beantwoorden, haalt hij een voorval aan dat zich tijdens een laat zakendiner in Tokio afspeelde. Een beetje vrijmoediger dan normaal zei een ontspannen Japanse zakenman tegen James:

„Wij weten precies hoe wij ons de toekomst wensen. Wij zullen de Verenigde Staten als onze graanschuur gebruiken en Australië als onze mijn.” En Europa? „Europa,” zei hij, „dat zal onze winkel zijn.”

Toenemende minachting voor Amerika

Japanse waarnemers zien duidelijk wat zich in de Verenigde Staten en in andere omlaagglidende landen van het Westen voltrekt. Een van hen is Eiji Kobayashi, hoogleraar in de economie aan de universiteit van Nara in Japan. Vijfmaal bezocht hij Amerika, en hij is bijzonder verontrust over de veranderingen die hij daar heeft waargenomen.

Yasuhiro Nakasone

Japan's nieuwe minister-president

Westerse schrijvers hebben Oosterlingen per traditie afgeschilderd als raadselachtig en „ondoorgroendelijk”. Maar etiketten als deze kreeg de nieuwe Japanse minister-president Yasuhiro Nakasone nooit opgeplakt.

Yasuhiro Nakasone's opvattingen hebben voor niemand ooit een geheim gevormd. In de loop van zijn 35 jaren in de politiek heeft hij zich een reputatie verworven van

ongebruikelijke openheid en oprechtheid. Hij wordt beschouwd als een van Japan's openhartigste en meest omstreden politici.

Nakasone-san heeft zich grote vrienden en verbitterde vijanden gemaakt. Zijn aanhangers beschrijven hem als briljant, scherpzinnig en wilskrachtig. Zijn politieke tegenstanders noemen hem „gevaarlijk”, „opportunistisch” en „waan-zinnig nationalistisch”. Sommigen bestempelen hem

zelfs als „militaristisch”.

De nieuwe eerste minister straalt onmiskenbaar kracht uit. Kenmerkend voor hem zijn zijn kordate manier van handelen en zijn stoutmoedige beslissingen. Hij vereenzelvigd zich sterk met de diepgewortelde tradities en aspiraties van zijn land.

De economische en politieke moeilijkheden waarmee de op één na grootste economie van de vrije wereld wordt

Tegen verslaggevers van een Amerikaanse politieke krant zei hij: „In de afgelopen tientallen jaren zijn de Amerikanen steeds ongedisciplineerder geworden en zijn ze steeds minder hard gaan werken. Ze zijn decadenter en alleen nog maar geïnteresseerd in hun eigenbelang.”

De Japanners, aldus professor Kobayashi, „zien de Verenigde Staten voortdurend zwakker worden — niet alleen economisch, maar ook militair. Amerika is voor ons niet langer een voorbeeld van technologie . . . Naarmate Japan tot een grote economische macht is gegroeid, zijn onze wrijvingen en conflicten met uw land toegenomen, en economische wrijving leidt dikwijls tot grotere conflicten . . .”

Toen hij de Verenigde Staten zo'n twintig jaar geleden voor het eerst bezocht, aldus vervolgde professor Kobayashi, „voelde ik een zekere inferioriteit omdat Amerika zoveel welvarender was dan Japan. Zoals de meeste Japanners had ik een grote bewondering voor Amerika. Maar tegenwoordig is de situatie omgekeerd. Japan is veel welvarender en efficiënter dan de Verenigde Staten. Ons minderwaardigheidsgevoel is in zijn tegendeel verkeerd. Mijn bewondering voor Amerika is de bodem ingeslagen. Wat niet wegneemt dat ik van harte hoop dat uw land zijn voormalige kracht en welvaart zal herwinnen.”

Het is bepaald niet bevorderlijk voor de betrekkingen tussen Japan en Amerika wanneer Japanse zakenlieden en toeristen worden uitgeschud, afgetuigd en zelfs vermoord, zoals het geval is in grote Amerikaanse steden zoals Los Angeles!

Waarheen, Japan?

Het is van buitengewoon grote betekenis dat er in dit stadium van Japan's

na-oorlogse geschiedenis een leider „nieuwe stijl” is opgestaan.

Yasuhiro Nakasone, die op 26 november 1982 het ambt van minister-president van deze Aziatische grootmacht aanvaardde, beloofde het vaste patroon van „politieke besluitvorming door overeenstemming” te doorbreken.

In een interview in het nummer van 14 december 1982 van *Wall Street Journal*, zei de heer Nakasone: „Oosterlingen hebben nogal eens de neiging zich vaag, ondoorzichtig en duister uit te drukken, maar mijn stijl is anders. Ik wil mij ontdoen van alle ondoorzichtigheid en mistigheid en mijn positie zoveel mogelijk verduidelijken.”

Nakasone legt er de nadruk op dat de stevige grondslag van alle relaties die behouden moet blijven, die van de band met Amerika is. Het is Washington dat met zijn „aatoomparaplu” de vrijheid en onafhankelijkheid van Japan garandeert.

Maar tegelijkertijd wordt van de nieuwe minister-president verwacht dat hij zijn landgenoten zal oproepen meer aan de eigen nationale verdediging te doen. Uitbreiding daarvan zou een politiek zijn die zijn voorkeur heeft — d.w.z. de Japanse strijdkrachten in staat te stellen de levensbelangrijke zeewegen in de oceanen tot 1000 zeemijlen van de Japanse kust te beschermen.

Nakasone is zeker geen militarist, maar wel is hij voorstander van het herschrijven van de Japanse na-oorlogse grondwet — die het land van de Amerikanen opgelegd kreeg — en in het bijzonder van het omstreden Artikel Negen. Op grond van dit artikel zagen de Japanners zich gedwongen af te zien van oorlog als een „soverein recht”. Artikel Negen bepaalt ook dat „Japan er nooit land-

zee- of luchtmacht op na zal houden, evenmin als andere potentiële middelen voor de oorlogvoering.”

Nakasone heeft er al heel lang op gehamerd dat de huidige grondwet de nationale soevereiniteit van Japan aantast. Hoe dan ook, de zogenaamde lucht-, land- en zee-strijdkrachten voor „Zelfverdediging” waarover Japan reeds de beschikking heeft, steken min of meer de draak met Artikel Negen.

Ook is bekend dat Nakasone een voorstander is van het herstel van de Keizer in het ambt van staatshoofd.

Amerikaanse druk, Aziatische angsten

In de Verenigde Staten zijn veel stemmen opgegaan — waaronder die van de minister van defensie Casper Weinberger — om druk op de Japanners uit te oefenen in de richting van een beperkte herbewapening.

Het algemene gevoelen in Washington is dat Japan meer aan de eigen verdediging zou moeten doen, al was het alleen maar om meer evenwicht te helpen scheppen in de verschrikkelijk verstoorde betalingsbalansproblemen tussen Washington en Tokio. Op het ogenblik hanteert Japan een ongeschreven regel dat het niet meer dan 1% van zijn BNP aan defensie uitgeeft (vergeleken met omstreeks 6.6% voor de Verenigde Staten).

Niet weinig waarnemers — zowel in Japan als in de hele rest van Azië — hebben echter hun grote twijfels over het vooruitzicht van een sterker gemilitariseerd Japan.

Zo verklaarde bijvoorbeeld onlangs een hoge Zuidkoreaanse regeringsvertegenwoordiger in Seoul aan een Amerikaanse bezoeker dat de Verenigde Staten erg voorzichtig moesten zijn met dwang op Japan uit te oefenen om zijn defensieuitgaven op te voeren. Het

geconfronteerd, vragen misschien wel juist om zo'n krachtige hand aan het roer. Zoals een politiek analist opmerkte, zou „Nakasone weleens die zeldzame leider kunnen blijken die op het historisch juiste moment komt opdagen”.

Niemand twijfelt eraan dat de 64-jarige Yasuhiro Nakasone tijdens zijn ambtsperiode als de 17e na-oorlogse minister-president van Japan zijn eigen stempel op dat

land zal zetten.

Minister-president Nakasone werd op 27 mei 1918 geboren als zoon van een houthandelaar. In 1941 studeerde hij af aan de gezaghebbende universiteit van Tokio. Tijdens de Tweede Wereldoorlog diende hij als marine-officier.

In april 1947 werd de heer Nakasone op 28-jarige leeftijd voor de eerste maal tot lid van het parlement gekozen. Het duurde niet lang of zijn uitgesproken

meningen begonnen de publieke aandacht te trekken.

In 1951 zond de jonge parlementariër een petitie van 7000 woorden aan generaal Douglas MacArthur, waarin hij aandrong op een spoedig einde van de Amerikaanse bezetting van Japan en op een volledig herstel van de Japanse onafhankelijkheid. Het daaropvolgende jaar gingen beide doeleinden in vervulling, maar de „onbeschaamdheid”

waarmee Nakasone zijn denkbeelden op zo'n agressieve manier naar voren had gebracht, bezorgde hem een ongunstige reputatie in de ogen van de Amerikaanse bezettingsautoriteiten.

Ook stond Nakasone kritisch tegenover het Amerikaans-Japanse veiligheidsverdrag van 1952, en al vroeg toonde hij zich een pleitbezorger van een sterker militair apparaat voor Japan.

(Zie verder pagina 29)

gevolg zou kunnen zijn dat Japan over enkele jaren zou pogen een politiek van militaire superioriteit in Azië te gaan volgen, wat nieuw voedsel zou geven aan de angst voor een herhaling van wat zich veertig jaar geleden afspeelde toen de Japanse aanvalsdrijf het ene Aziatische land na het andere onder de hiel van Tokio en haar „Groter-Oostaziatische Gemeenschappelijke Welvaartsfeer” bracht.

(Zie verder pagina 26)

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 2)

wereld — van deze beschaving — gelegd. De mens heeft materiële know-how verworven om grote vooruitgang te brengen, in het bijzonder in deze 20e eeuw. Maar zijn vooruitgang is materialistisch en fysiek. Daartoe is het onvoltooide verstand van de mens in staat geweest. Dit menselijke verstand is echter slechts HALF aanwezig!

Het weinige dat de mensheid weet van haar relatie tot God is geperverteerd door Satan. In zijn relatie tot andere mensen is de mens steeds zelfzuchtig geweest. Hij leeft volgens de weg van NEMEN, niet volgens die van GEVEN. Hij is vervuld van hebzucht, vijandigheid, wedijver, geweld, verwoesting. Alles wat zijn handen konden aanraken en veranderen van Gods aarde heeft hij vernietigd — de lucht en het water is vervuild, de grond uitgemergeld.

„Hij zou . . . ”

Als Adam nu had genomen van de hem vrijelijk door God aangeboden boom des LEVENS, wat was er dan gebeurd?

Hij zou de heilige Geest van God hebben ontvangen. Hij zou daardoor een verstand hebben gekregen met inzicht in geestelijke dingen. Hij zou in nauwe relatie tot God zijn blijven staan, speciaal met God in de Persoon van het Woord, dat later als Yahweh bekend stond, en dat aan Adam in toenemende mate kennis en waarheid zou hebben geopenbaard, al naar gelang hij het kon opnemen en begrijpen. Hij zou de LIEFDE van God hebben ontvangen, Gods goddelijke liefde om de wet te kunnen vervullen. Hij zou het GELOOF van God hebben ontvangen, en zelfs geestelijke KRACHT teneinde het kwaad te weerstaan en ten behoeve van zelfbeheersing.

Maar, zou Satan al in die tijd van de aarde zijn verbannen? Vanaf dit punt rijzen vele vragen die God ons in de Bijbel nog niet heeft geopenbaard. Maar sommige antwoorden zijn duidelijk, en andere worden aangestipt door wat geopenbaard is.

Christus, de tweede Adam, weerstond en verwierp Satan tijdens de grote verzoeking (Matth. 4). Maar Hij nam toentertijd van Satan niet de troon van de aarde over, hoewel Hij zich daartoe had gekwalificeerd.

Wij, die de heilige Geest ontvangen, worden niet ogenblikkelijk onsterfelijk gemaakt, en evenmin gedurende dit sterfelijk leven. Wij moeten blijven overwinnen, blijven groeien in genade en geestelijke kennis, en we moeten tot het einde van dit sterfelijke bestaan volharden alvorens we onsterfelijk zullen worden gemaakt. Dit wijst erop dat Adam een sterfelijk wezen zou zijn gebleven, met Gods Geest, totdat in hem Gods rechtvaardige karakter tot ontwikkeling zou zijn gekomen. Uiteindelijk zou hij onsterfelijk zijn gemaakt, Satan zou zijn afgezet, en Adam zou op de troon van de aarde hebben plaatsgenomen.

Hij zou voortdurend door God zijn onderwezen. Hij zou zeker hebben geleerd om Kaïn, Abel, Seth en zijn andere kinderen te onderwijzen in Gods weg en in het weerstand bieden aan Satan.

God heeft het weliswaar niet allemaal geopenbaard. Maar we kunnen weten dat het een totaal andere wereld zou zijn geworden dan deze die door Satan is misleid.

Wat gebeurde er en wat zal er gebeuren?

De eerste mens, Adam, nam echter niet van de vrij aangeboden boom des LEVENS. Wat daarom belangrijk voor ons is, is te weten wat er gebeurde, en wat er zal gebeuren.

Gods DOEL met het scheppen en op aarde plaatsen van de mensheid was en is de voortplanting van zichzelf — om in en door het menselijke gezin zijn eigen GODDELIJKE GEZIN MET VOLMAAKT GODDELIJK KARAKTER te scheppen — om de menselijke familie geboren te laten worden in het GEZIN VAN GOD. Gods DOEL zal verwezenlijkt worden, zal worden bereikt. Maar hoe?

Gods eigen volmaakte karakter kan alleen door Hem in ons worden geschapen, maar met onze eigen

individuele keuze, beslissing en vrije wil. De eerste Adam kwam niet uit eigen vrije wil tot die beslissing. Door zijn vrouw Eva bezweek hij voor Satan en voor het tegengestelde karakter.

Daarop handelde God snel.

Eerst sloot Hij de toegang tot de boom des LEVENS voor de mens af — onsterfelijkheid werd onbereikbaar. God wilde niet dat de mensen eeuwig zouden leven met de ongelukkige kwelling van een geperverteerd verstand en in de gevolgen van zonde.

Opdat de zondigende mens niet voor goddelijk geluk en voor de mogelijkheid om in Gods Gezin geboren te worden verloren zou zijn, werd tegelijkertijd bij deze grondlegging van de menselijke wereld, besloten, dat Christus zou komen, als mens zou worden geboren, en, door te sterven, de straf zou ondergaan voor de zonden van alle mensen die berouw hebben en zich tot Gods levenswijze keren.

Tevens werd terzelfder tijd besloten dat alle mensen moesten sterven, en dat daarna, door een opstanding, het oordeel zou komen (Hebr. 9:27), waarbij het boek des levens zal worden geopend (Openb. 20:12) — en dat, zoals in Adam allen eenmaal moeten sterven, allen in Christus zullen worden levend gemaakt (1 Kor. 15:22) en daarna geoordeeld. Tezijnertijd, bijna 4000 jaar na de grondlegging van deze wereld, kwam Christus. Hij zei: „Ik zal mijn Gemeente bouwen.” Als fundament (tezamen met de profeten) riep en onderwees Hij zijn twaalf discipelen. Hij droeg hun op om als apostelen degenen te onderwijzen die God zal roepen. Aan deze mensen zal, na bekering en geloof, de heilige Geest worden gegeven, waardoor zij als zonen van God worden verwekt. Ook in deze tijd is de heilige Geest nog steeds afgesloten, behalve voor hen die door God worden gekozen en getrokken.

Aan het einde van het tijdperk van de Kerk, 6000 jaar na Adam, keert Christus als Koning der koningen en Heer der heren naar de aarde terug om gedurende één Millennium alle naties te regeren, tezamen met de heiligen.

Daarna zal het oordeel van de Grote Witte Troon volgen, wanneer allen die niet eerder zijn geroepen, zullen worden opgewekt. Zij zullen dan begrijpen wat nu alleen nog door een uitverkoren kleine groep mensen wordt begrepen.

Er zullen ongetwijfeld uiteindelijk miljarden mensen in het Gezin van God worden geboren. □

Miljoenen mensen hebben nooit gehoord...

WAAROM CHRISTUS OPSTOND UIT DE DOOD!

Clayton Steep

Waarom was de opstanding van Jezus Christus noodzakelijk? Velen geloven dat zijn „ziel” bleef leven tussen de kruisiging en de opstanding. Maar als zijn „ziel” leefde, waarom moest zijn lichaam dan worden opgewekt opdat Hij weer kon leven?

Denk er eens goed over na. Als alleen het lichaam van Jezus stierf door de beproevingen van zijn kruisiging, maar de echte Jezus of zijn „ziel” nog steeds leefde, waarom was het dan noodzakelijk dat zijn lichaam drie dagen na zijn dood en begrafenis weer tot leven werd gewekt?

Waarom zou Hij zijn lichaam nodig hebben als Hij bij zijn sterven al „een onsterfelijke ziel” was? Waarom moest het — zijn lichaam — nadat Jezus zijn missie vervuld had als fysiek mens en zijn levenloze lichaam in een graf was gelegd, teruggebracht worden tot *leven* als de echte Jezus elders al leefde als een „geest” of „een onsterfelijke ziel”? Als iemands „onsterfelijke ziel” gescheiden van het lichaam kan leven, waarom is er dan een opstanding tot leven nodig?

Trouwens, waarom moeten christenen net als Jezus opstaan uit hun graf als zij, gescheiden van hun lichaam, al leven? Als hun „onsterfelijke ziel” al naar de hemel of het paradijs is gegaan wanneer zij sterven, waarom moeten christenen dan weer tot opstanding gewekt worden om weer

te leven?

Waarom Christus stierf

Voordat wij gaan zien waarom het voor Christus noodzakelijk was om op te

ten daarvan leidden tot de dood — eeuwigdurende dood.

God zei tegen Adam, de eerste man: „Ten dage, dat gij daarvan [de boom die stond voor ellende, zelfzuchtigheid

FOTO PT

staan uit de dood, moeten wij eerst begrijpen waarom Hij zich ter dood liet brengen.

Toen God de eerste mensen schiep, stelde hij hen voor een keuze, gesymboliseerd door twee vruchtbomen. De ene boom stond voor gehoorzaamheid, en de vruchten ervan leidden tot eeuwig leven. De andere boom stond voor ongehoorzaamheid, en de vruch-

ten daarvan leidden tot de dood — eeuwigdurende dood. Met andere woorden, op de dag dat Adam zondigde, kreeg hij de straf van de eeuwige dood.

God heeft niet gezegd dat het lichaam van Adam zou sterven en zijn „ziel” ergens zou blijven leven. Adam was geen lichaam met „een onsterfelijke ziel” erin. Adam — het levende,

fysieke, sterfelijke wezen — was een ziel. Toen God de levensadem in zijn neus blies, „werd de mens tot een levende ziel” (Gen. 2:7, *Statenvert.*). Door zijn zonde ontving Adam — een ziel — de doodstraf. Natuurlijk, want de Bijbel verklaart elders: „De *ziel* die zondigt, *die zal sterven*” (Ezech. 18:4). Dit belangrijke feit wordt herhaald in vers 20. Hoe kan de Bijbel duidelijker zijn?

Adam zondigde en kreeg de doodstraf. Maar wat heeft dat voor gevolgen voor ons? Wij zitten in hetzelfde schuitje als Adam, omdat we allemaal — iedere mens die ooit geleefd heeft — eveneens gezondigd hebben — Gods geboden overtreden hebben (1 Joh. 3:4). „Daarom, gelijk door één mens [Adam] de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan...” Waarom is de dood tot alle mensen doorgegaan? Lees verder: „omdat allen gezondigd hebben” (Rom. 5:12).

Alle mensen staan daarom onder de doodstraf.

God sluit geen compromissen met zijn wet. Hoe kon God dan zijn plan voor de mensheid uitvoeren?

Om zijn plan uit te voeren, moest God in een mogelijkheid voorzien om de mensen van de zonde te verlossen, ze te vergeven en te behouden. Iemand moest in hun plaats de straf voor de zonde dragen — sterven — zodat zij vergeven konden worden. Het zou iemand moeten zijn die vrij was van zonde, zodat zijn dood de betaling zou zijn voor de zonden van alle anderen. Het zou iemand moeten zijn wiens leven meer waard was dan de levens van alle mensen bij elkaar.

Alleen een lid van het Koninkrijk van God kon aan deze eisen voldoen.

En zo kwam het dat Degene die wij kennen als Jezus Christus een sterveling werd van vlees (niet alleen zijn lichaam) en bloed, zodat Hij in onze plaats kon sterven (Joh. 1:14; Hebr. 2:14). Als wij ons van onze zonde afkeren (dat betekent ophouden met zondigen en Gods geboden gaan gehoorzamen), als wij om vergeving vragen, kunnen we het geschenk van eeuwig leven ontvangen, in plaats van de straf van de eeuwige dood. Dat wil zeggen, niet de eerste, fysieke dood die wij allen sterven, maar de tweede dood waaruit een opstanding niet mogelijk is (Openb. 20:6, 14, 15).

Dit wordt zeer goed uitgelegd in Johannes 3:16. Er is wellicht geen ander vers in het Nieuwe Testament dat zo vaak geciteerd en zo slecht begrepen wordt. „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, *maar* eeuwig leven hebbe.” Jezus zei niet dat *iedereen* al eeuwig leven heeft — „een onsterfelijke ziel” — en voor de mogelijkheid staat om dat eeuwige leven óf in een hellevuur óf in de hemel door te brengen. Dat is helemaal niet wat er in dit vers staat! Jezus had het over iemands uiteindelijke geestelijke aard, niet over de plaats waar diegene zich zal bevinden. Het is een kwestie van óf het verkrijgen van onsterfelijkheid óf niet; van óf voor altijd leven als een geschenk van God óf sterven — verloren gaan. Er wordt hier niets gezegd over „een onsterfelijke ziel”.

Wij hebben in Romeinen 6:23 al gelezen: „Het loon, dat de zonde geeft, is de dood”. Let echter op de rest van dit vers: „maar [aan de andere kant, in tegenstelling tot de dood] de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.” Het eeuwige leven is niet iets dat we al hebben. Wij bezitten geen onsterfelijkheid. Het is een geschenk van God aan hen die zich bekeren. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3, 5).

Als de straf voor de zonde eeuwig leven in een hellevuur zou zijn, is deze straf nooit voor ons ondergaan! Want dan zou Jezus voor eeuwig in het hellevuur zijn beland — en dat is niet zo.

De straf voor de zonde is de dood — de beëindiging van het leven. Dit is de straf die Jezus onderging toen hij „zijn leven [zijn fysieke, sterfelijke leven, gesteund door zijn bloed] heeft uitgenomen in de dood [niet in het eeuwige leven in het hellevuur]” (Jes. 53:12).

Is Jezus in „de hel” geweest?

In de Bijbel verwijst het woord dat vertaald is met „ziel” gewoonlijk naar een levend, fysiek lichaam. Maar in enkele gevallen verwijst het inderdaad naar een fysiek lichaam waarvan het leven beëindigd is. Zo is het woord „dode” in Leviticus 21:11 bijvoorbeeld een vertaling van hetzelfde hebreeuwse woord dat elders in de Bijbel vertaald is met het woord „ziel”.

De dood en opstanding van Jezus

werden eeuwen daarvoor al voorgezegd in de profetieën van het Oude Testament. Een van deze profetieën werd in het Nieuwe Testament geciteerd door de apostel Petrus op de dag van Pinksteren. Hierin worden de woorden van Jezus Christus weergegeven die Hij sprak tot zijn Vader met betrekking tot de beproeving van zijn kruisiging. „Mijn vlees”, zei Jezus, sprekend over zijn vleselijke lichaam, „zal nog een schuilplaats vinden in hope [waarom zou zijn vlees een schuilplaats vinden in hoop?], omdat Gij mijn *ziel* [zijn vleselijke lichaam] niet aan het dodenrijk [hel, *Statenvert.*] zult overlaten” (Hand. 2:26-27).

Het gebruik van het woord „hel” op deze plaats in de Statenvertaling heeft misverstand veroorzaakt. Het griekse woord dat hier met „hel” vertaald is, betekent slechts het graf — een gat in de grond. Het heeft absoluut niets te maken met wat elders in de Bijbel beschreven wordt als „de poel des vuurs”.

Het woord „hel” betekende vroeger niets meer dan hol of schuilplaats.

De „ziel” van Jezus — zijn vleselijke lichaam — werd in een gat in de grond geplaatst, om precies te zijn, een graf dat in een rotswand uitgehouwen was. Jezus heeft zelf voorspeld waar Hij de tijd tussen zijn kruisiging en zijn opstanding zou doorbrengen. Hij verklaarde dat Hij „in het hart der aarde [zou] zijn, drie dagen en drie nachten” — omgeven door aarde (Matth. 12:40). Niet in de hemel, en ook niet ergens anders. In een aards graf, een gat in de grond.

Het idee dat sommigen opgevat hebben — gebaseerd op een foutieve interpretatie van één enkele bijbeltekst — is dat Jezus de tijd tussen zijn dood en zijn opstanding ergens doorgebracht heeft met het prediken tot ongehoorzame geesten. Jezus heeft inderdaad eens door de kracht van de heilige Geest gepredikt tot demonische geesten — „de geesten in de gevangenis” (1 Petr. 3:19). Maar *wanneer?* Toen Hij dood in zijn graf lag? Nee! Het is lang daarvoor gebeurd, „in de dagen van Noach”, zoals het volgende vers duidelijk verklaart.

De menselijke „geest”

Er bestaat geen twijfel aan het feit dat de Bijbel onderscheid maakt tussen de „ziel” van een persoon — het fysieke (Zie verder pagina 27)

De meeste mensen hebben of hadden ooit een „boezemvriend” — iemand wie zij deelgenoot maken van een kant van zichzelf die door anderen zelden wordt gezien.

Ofschoon Jezus alle mensen liefhad, had Hij toch een zeer nauwe band met zijn discipel Johannes. De apostel zelf onthult deze warme vriendschap in zijn eigen evangeliebeschrijving. Hij is enigszins beschroomd zichzelf in de eerste persoon te noemen — al was hij totaal niet beschroomd de andere discipelen bij hun naam te noemen.

Hij is de enige van Christus' biografen die vermetel genoeg was Simon Petrus aan te wijzen als degene die bij de arrestatie van Jezus in de hof het oor van de dienstknecht afsloeg (Joh. 18:10). Toch noemt hij zichzelf in zijn hele boek nooit bij zijn naam; als hij het over „Johannes” heeft, verwijst hij naar Johannes de Doper.

„De discipel dien Jezus liefhad”

Bij zijn laatste Pascha was „Jezus ontroerd in de geest en Hij getuigde en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden.” Zijn discipelen staarden elkaar verbijsterd aan, en wilden weten wie van hen Hij bedoelde. Eén van hen, *de discipel die Jezus liefhad*, lag naast Hem aan. Simon Petrus wenkte naar deze discipel en zei: „Zeg, wie het is, van wie Hij spreekt” (Joh. 13:21-24).

Wie was deze „discipel dien Jezus liefhad”?

Enkele dagen na Jezus' opstanding uit de doden, was Petrus betrokken in een lang gesprek met de opgestane Christus. Aan het eind van het gesprek keerde Petrus zich om en „zag de discipel volgen, dien Jezus liefhad, die zich bij de [laatste Pascha] maaltijd

aan zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie is het die U verraadt? Toen hij deze zag, zeide Petrus tot Jezus: Here, maar wat zal met deze gebeuren? Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft [leven], totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij” (Joh. 21:20-22).

Vers 24 onthult de identiteit van deze discipel en toekomstige apostel: „Dit is de discipel, die van deze dingen getuigt en die deze beschreven heeft

Patmos heeft kunnen doorbrengen.

Johannes was ook begunstigd om te behoren tot de kleine kring binnen de discipelen die door een visioen getuige was van een voorproefje van het Koninkrijk van God. „En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, *in de eenzaamheid* [ofwel alleen]” (Matth. 17:1). Daar zagen zij dat Jezus verheerlijkt werd tezamen met Mozes en Elia.

Ook was Johannes degene die als eerste discipel geloofde dat Christus uit de doden was opgestaan. Kort na Christus' opstanding kwam Maria Magdalena naar het graf en zag dat dit leeg was. „IJlings kwam zij dan bij Simon Petrus en bij *de andere discipel, dien Jezus liefhad* . . .” (Joh. 20:2).

Johannes snelde Simon Petrus voorbij op weg naar het graf, maar de onstuimige Petrus ging als eerste naar binnen (vers 3-7). „Toen ging ook *de andere discipel*, die het eerst aan het graf gekomen was, naar binnen, en *hij zag het en geloofde*” (vers 8).

Johannes' diepere inzicht

Wellicht ten dele wegens zijn bijzondere relatie met Jezus, werd Johannes door God een dieper en breder begrip van zijn Verlosser gegeven. Mattheüs, Markus en Lukas beginnen ieder hun „minibiografieën” van Jezus met een verslag over Johannes de Doper of met de conceptie van de mens Jezus.

Maar het begin van het boek Johannes gaat zelfs

nog aan de gebeurtenissen van het Oude Testament vooraf: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en *het Woord was God*. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is” (Joh. 1:1-3).

Vers 14 verklaart wie dit „Woord” was: „*Het Woord is vlees geworden* en het heeft onder ons gewoond en wij [de discipelen] hebben zijn heerlijk-

WIE WAS JEZUS ?

John Ross Schroeder

Was Jezus nu mens, God,
of wat eigenlijk?
Waar kwam Hij vandaan?
Was Hij echt goddelijk?
Hier zijn, uit het boek
Johannes, de antwoorden.

en wij weten, dat zijn getuigenis waar is.” Dit kan niemand anders zijn dan de auteur van „Het Evangelie naar [de beschrijving van] Johannes”. Johannes bleef in leven om het boek Openbaring te schrijven lang na het martelaarschap van Petrus. Johannes is hoogstwaarschijnlijk de enige apostel wiens leven niet met de marteldood eindigde. Het is waarschijnlijk dat hij zijn laatste dagen ondanks zijn gevangenschap in betrekkelijke rust op het eiland

heid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders . . .” Jezus Christus is het enige hemelse Wezen dat ooit een fysiek menselijk wezen werd en in deze wereld leefde.

Dit kleine aantal verzen vertelt ons zeer veel over de natuur van Jezus Christus: 1) Hij was God; 2) Hij was vanaf het allereerste begin samen met een ander Wezen dat God genoemd wordt; 3) Hij was het „Woord” (Grieks: *Logos*) of Woordvoerder voor de Vader. („Niemand heeft ooit God gezien” heeft betrekking op het andere Wezen dat God genoemd wordt, vers 18.)

De eerste brief van Johannes en twee brieven van Paulus voorzien ons van een uitstekend commentaar op deze openingsverzen van het vierde evangelie. Haast als een gewoonte begint Johannes zijn eerste brief met: „Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens — het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, *dat bij de Vader was* en aan ons geopenbaard is — hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En ónze gemeenschap is met *de Vader* en met zijn Zoon Jezus Christus” (1 Joh. 1:1-3).

Deze brief maakt, evenals de eerste verzen van Johannes’ evangelie, duidelijk dat het Wezen met wie zij samen hadden geleefd, gewerkt, gezwommen en gevist niemand anders was dan een lid van de Godheid — die samen was met en gelijk was aan God de Vader.

De apostel Paulus schrijft: „Hij [de Vader] heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde [Jezus Christus], in wie wij de

verlossing hebben, de vergeving der zonden. Hij [Jezus] is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem *zijn alle dingen geschapen*, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vóór alles . . .” (Kol. 1:13-17; vergelijk Ef. 3:9). Paulus wijst hier op de uitgebreide en enorme omvang van het werk en gezag van de voor-

Jezus was God
voor zijn geboorte als
mens; Hij was God
in het vlees ten
tijde van zijn
menselijk bestaan hier
op aarde; en *op dit
ogenblik* is Hij
God zelf aan de
rechterhand van de
Vader in de hemel
(Joh. 16:28).

menselijke Christus.

Het thema van Johannes: de goddelijkheid van Christus

Johannes benadrukt steeds opnieuw, door de inspiratie van de heilige Geest (zie 2 Tim. 3:16; 2 Petr. 1:20-21; Joh. 14:26), Christus’ pre-existentie als God vóór zijn geboorte als mens. Het is een thema dat door zijn gehele evangelie heen op de voorgrond treedt. Lees het nog eens in het allereerste hoofdstuk: „Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend” (Joh. 1:10). Als Hij de wereld heeft geschapen, dan *ging Hij vooraf* aan

het door Hemzelf geschapene. Toen Hij echter in het menselijk vlees kwam, verwierp de overgrote meerderheid van degenen die de gelegenheid hadden Hem te kennen haar eigen Schepper.

Johannes de Doper vat ditzelfde thema op: „Johannes heeft van Hem getuigd en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van wie ik zeide: Die na mij komt, is vóór mij geweest, want *Hij was eer dan ik*” (Joh. 1:15). Liet Johannes de Doper zich hier gaan in een soort spirituele quasi-diepzinnige onzin? Beslist niet! Johannes de Doper was verwekt en als mens geboren vóór Jezus (Lukas 1:35-37, 57-60). Maar *Jezus was God* lang voordat Johannes ooit maar was verwekt. Johannes de Doper herhaalt het in vers 30: „Na mij komt een man, die vóór mij geweest is, want *Hij was eer dan ik*.”

Jezus’ bovennatuurlijke kennis

Johannes openbaarde dat Christus over machten beschikte die een gewoon menselijk wezen niet heeft, hoewel Hij beslist onderworpen was aan de negatieve kracht en verleidingen van het vlees (Hebr. 4:15).

Toen Christus Nathanaël tot discipel (en tot toekomstig apostel) riep, zag Jezus „Nathanaël tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is! Nathanaël zeide tot Hem: Vanwaar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot Hem: Eer Philippus u riep, zag Ik u onder de vijgeboom. Nathanaël antwoordde Hem: Rabbi, Gij zijt de Zoon van God! . . . Jezus antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik tot u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, geloof gij? Gij zult grotere dingen [wonderen] zien dan deze” (Joh. 1:48-51).

Let ook eens op de drie laatste verzen van Johannes, hoofdstuk twee: „En terwijl Hij te Jeruzalem was, op het Paasfeest, geloofden velen in zijn naam, doordat zij zijn tekenen zagen, die Hij deed; maar Jezus zelf

vertrouwde Zichzelf hun niet toe, omdat Hij hen allen kende en omdat het voor Hem niet nodig was, dat iemand van de mens getuigde; want Hij wist zelf, wat in de mens was" (vers 23-25). Christus de Schepper had de mensheid gemaakt en Hij wist alles van de menselijke zwakheden.

Jezus — uit de hemel

Johannes kende de ware afkomst van Jezus. Door Christus zelf te citeren verklaart Johannes 3:13: „En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nederge-daald is, de Zoon des mensen.”

Johannes zet dit thema voort in de tweede helft van het hoofdstuk: „Die van boven komt, is boven allen; wie uit de aarde is, is uit de aarde en spreekt van de aarde. Die uit de hemel komt, is boven allen; wat Hij gezien en gehoord heeft, dat getuigt Hij en zijn getuigenis neemt niemand [van de grote meerderheid] aan. Wie [de enkeling, die] zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld, dat God waarachtig is. Want Hij, die God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met mate" (vers 31-34).

Ten tijde dat Jezus nog in de hemel was (vóór zijn geboorte als mens), zag en hoorde onze Verlosser de boodschap die Hij later op aarde zou uitspreken. In een gesprek met de religieuze leiders van zijn generatie zei Hij: „Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben [uit de hemel] en waar Ik heenga [naar de hemel]" (Joh. 8:14). In vers 23 en vers 28 vervolgt Hij: „Gij zijt van beneden, Ik ben van boven; gij zijt van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld... Wanneer gij de Zoon des mensen verhoogd [gekruisigd] hebt, zult gij inzien, dat Ik het ben en niets uit Mijzelf doe, doch dat Ik dit spreek, gelijk de Vader Mij geleerd heeft.”

Nog even terug naar vers 26:

„... die Mij gezonden heeft, is waar, en wat Ik van Hem gehoord heb, dat spreek Ik tot de wereld.”

Vers 38: „Wat Ik gezien heb bij de Vader, spreek Ik...”

Vers 42: „... Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.”

Jezus — de God van het Oude Testament

In deze lange dialoog met Jezus brachten de Farizeeën Abraham ter sprake (de grootste van de Joodse

die omging en sprak met Mozes in de wildernis — dezelfde „Ik Ben" (zie Ex. 3:14) die het volk Israël uit Egypte voerde. Paulus maakt dit duidelijk: „Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de [Rode] zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee... want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus" (1 Kor. 10:1-4).

Deze zelfde Persoon van de Godheid had de leiding over de Vloed ten tijde van Noach. Petrus geeft ons de feiten hierover: „Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest, in welke Hij [Christus] ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten [demonen] in de gevangenis, die certijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden" (1 Petr. 3:18-20).

Van Schepper tot Zoon

De meest nadrukkelijke beweringen over de pre-existentie van Jezus Christus vinden we echter in het boek Johannes. Het boek legt de grootste nadruk op het onmiskenbare feit dat Jezus Christus God was voor zijn geboorte als mens. Zelfs de Farizeeër Nicodemus zei tegen Jezus: „Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar..." (Joh. 3:2).

Jezus vertelde de leiders van deze kleingeestige secte: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook. Hierom dan trachtten de Joden des te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen de sabbat schond, maar ook God zijn eigen Vader noemde en Zich dus met God gelijk- (Zie verder pagina 28)

Christus in het boek Johannes

Johannes had een ongewoon hechte vriendschapsband met Jezus. Hij scheen beter dan de andere discipelen te begrijpen waar Jezus vandaan kwam, waar Hij heenging, en wie Hij nu eigenlijk was. Hieronder volgen verwijzingen naar het evangelie volgens Johannes betreffende de aard van Christus.	3:34-35; 5:19-23, 26-27; 16:15
<i>Christus schiep de wereld:</i>	<i>Hij werd mens:</i>
1:1-3; 1:10	1:14
<i>Hij was de God van het Oude Testament:</i>	<i>Hij kwam uit de hemel:</i>
1:15, 30; 5:46; 8:56-58	3:13, 31; 6:38, 41, 51, 58, 62; 8:14, 21-23
<i>Hij is één met God de Vader en Hem gelijk:</i>	<i>Hij was door God de Vader gezonden:</i>
5:17-18; 10:30, 33, 38; 12:44-45; 15:23; 17:11, 20-26; 19:7	3:16-17, 34; 4:34; 5:30; 6:29, 44, 57; 7:28-29, 33; 8:42; 9:4; 10:34-36; 11:42; 16:27-29; 17:8; 20:21
<i>Hij heerst over alles:</i>	<i>Zijn gezag ontleende Hij aan God de Vader:</i>
	7:16-18; 8:16, 26-29; 12:44, 49-50; 14:24; 15:15
	<i>Hij ging terug naar de hemel:</i>
	6:62; 7:33-34; 8:21; 13:1-3, 33; 14:1-3, 12; 16:27-29; 20:17
	<i>Hij zal weer terugkomen:</i>
	5:25-29; 14:3; 21:22-23

nationale helden). Jezus verklaarde hun: „Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd" (vers 56). Degene die Christus werd, ging om en sprak met de patriarch Abraham (Gen. 12:1-4; 13:14-18; 17:1-22; 18:1-33; 22:1-2). Natuurlijk hadden deze godsdienstijveraars niet door wat Jezus zei: „De Joden dan zeiden tot Hem: Gij zijt nog geen vijftig jaar en hebt Gij Abraham gezien? Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben Ik" (vers 57-58).

Jezus Christus was dezelfde God

De les van de berg van Hitler

John Halford

Ik parkeerde mijn auto op wat eens de oprijlaan van Adolf Hitler's huis was en probeerde het te vinden. Dat was niet gemakkelijk. Er is niet veel over van het herenhuis dat Hitler voor zichzelf liet bouwen op de Obersalzberg, de berg die uitkijkt over de stad Berchtesgaden.

De oprijlaan was volkomen geblokkeerd en overwoerd met bomen. Door een steile helling te beklimmen was ik in staat om bij het enige gedeelte van het huis te komen dat nog over is — een hoek van de garage. Het beton was aan het vervallen, en de bakstenen waren afgebrokkeld. Alles wat draagbaar was, was al lang geleden meegenomen door mensen die op jacht waren naar souvenirs. Van het eens zo prachtige huis is niets anders over dan een paar blokken beton en een of twee ventilatieschachten.

Er waren daar geen „echo's van het verleden”. Er was niets van het gevoel van voorbije grandeur dat men krijgt wanneer men een oud kasteel of paleis bezoekt. Het was een dode, uitgestorven plaats!

Deze berg was eens het zenuwcentrum van het Duitse Reich. Hier voltooide Hitler *Mein Kampf*, en hij ging van deze streek houden.

Toen ze aan de macht kwamen, vorderden de Nazi's de hele berg, verdreven de eerdere bewoners en bouwden een versterkte kampplaats voor zichzelf. Martin Borman liet hier een huis bouwen, evenals Hermann Goering.

Er werden barakken gebouwd als onderkomen voor de eliteregimenten van de SS, die hier permanent op wacht stonden. Een klein hotel werd uitgebreid om te dienen als accommodatie voor bezoekers, en een gastenhuis gevorderd voor de Gestapo. En later, toen het oorlogstij zich tegen de Nazi's keerde, groeven ze een opmerkelijk tunnelcomplex — een ware ondergrondse stad — om zich te beschermen tegen luchtaanvallen. Deze aanvallen kwamen in 1945, een maand voor het einde van de oorlog. De gebouwen op de Obersalzberg werden ernstig beschadigd.

De zegevierende geallieerde legers en het Duitse volk zelf vernietigden de rest na de beëindiging van de vijandelijkheden. Het ondergrondse tunnelsysteem bestaat natuurlijk nog, en men kan het bezoeken als men weet waar men heen moet gaan en aan wie men het moet vragen. Maar die informatie is niet altijd gemakkelijk te verkrijgen. De Duitse regering heeft heel weinig pogingen gedaan om een toeristische attractie te maken van het Nazi-verleden van Obersalzberg.

Hetzelfde geldt voor Dachau, de kleine stad buiten München waar in 1933 het eerste concentratiekamp gevestigd werd. Het kamp is er nog steeds, aan de rand van de stad — in stand gehouden als museum. Maar de plaatselijke bevolking is er afkerig van om iemand de weg te wijzen. „Waarom”, heeft een burgemeester van Dachau gevraagd, „herinnert men zich ons alleen voor wat hier gebeurde tussen 1933 en 1945, terwijl onze stad verscheidene eeuwen lang een centrum is geweest voor muziek, kunst en schilderkunst? Vele inwoners van Dachau zouden graag zien dat het kamp wordt afgebroken.”

Men kan begrip opbrengen voor hun standpunt. De oorlog is bijna veertig jaar geleden beëindigd. De meeste hedendaagse Duitsers hebben geen actieve rol gespeeld in de Nazi-tijd. De meerderheid van het Westduitse volk was zelfs nog niet eens geboren toen Hitler zichzelf doodschoot, terwijl zijn „duizendjarige Reich” om hem heen afbrokkelde. De oudere Duitsers weten welk een verschrikkelijke prijs hun land betaald heeft omdat ze hem gevolgd zijn. In de laatste maanden van de oorlog hebben de geallieerde bommenwerpers de Duitse steden in puinhopen veranderd. En toen de overgave kwam, besloten de Geallieerden dat Duitsland nooit meer een bedreiging mocht worden.

Alle Duitse industrieën die de bombardementen hadden overleefd, werden systematisch ontmanteld. Hele fabrieken werden verscheept naar de Sovjet-Unie, Frankrijk en andere landen die geleden hadden onder de agressie van de Nazi's. Wat niet verplaatst kon worden, werd opgeblazen. Er werd besloten dat Duitsland vanaf dat ogenblik een derderangs agrarische natie moest zijn onder nauwkeurig toezicht van haar overwinnaars. Nooit mochten het Duitse leger en de Duitse industriële macht meer iemand bedreigen. Het eens zo trotse Reich werd verdeeld in vier zones — respectievelijk bestuurd door de Amerikanen, Russen, Fransen en Engelsen. De economie stortte in, en het leven in het verwoeste land bestond uit verhongering en ellende. Gedurende drie jaar na de oorlog was het leven niets dan ellende voor de gedemoraliseerde en verslagen Duitsers.

Toen kwamen de Koude Oorlog, de breuk tussen de Geallieerden, de blokkade van Berlijn, en de oorlog in Korea. Plotseling realiseerden Amerika, Frankrijk en Engeland zich dat ze hun nu machteloze, vroegere vijand nodig hadden — als bondgenoot. En zo, na een hervorming van de munteenheid in 1948 en met behulp van het Marshall Plan, begon Duitsland uit de afgrond te klimmen.

Nooit is de wereld getuige geweest van iets als het Wirtschaftswunder van de daaropvolgende jaren. Sommigen

hadden voorspeld dat het de geruïneerde natie 150 jaar zou kosten om zelfs maar een schijn van welvaart terug te krijgen. Toch is Duitsland in slechts één verbazingwekkende generatie eens te meer de leidende industriële macht in Europa geworden, met een van de best uitgeruste en getrainde legers ter wereld. En in de laatste twintig jaar hebben de Duitsers bewezen standvastige en bekwame partners te zijn in het NAVO-verbond.

De grote steden zijn weer opgebouwd en worden tegenwoordig met elkaar verbonden door prachtige snelwegen en een aantal van de beste spoorwegen ter wereld. Grote bruggen overspannen de machtige rivieren vol schepen die de voortbrengselen van het Duitse industriële apparaat over de wereld verspreiden.

Het nieuwe Duitsland koesterde geen wrok. Het wilde geen „verloren gebieden” terugwinnen. Voor jonge Duitsers is zelfs de „hereniging met Oost-Duitsland” geen kwestie van overweging meer. Wat het Nazisme betreft, dat ligt ver in het verleden — behalve voor een enkeling. Waarom zou men dus niet de laatste nog bestaande relikken van Duitslands zwartste uren afbreken?

Maar misschien zou men de ruïnes op de Obersalzberg, het kamp bij Dachau, en het vervallen oude podium op het paradeveld bij Neurenberg daar nog even moeten laten staan. Ze tonen hoe een land — zelfs een groot en getalenteerd land — een fout kan maken. Als die fout nooit meer gemaakt zou worden, kunnen deze Nazi-ruïnes in de vuilnisbak van de geschiedenis worden geworpen. Maar dat is niet het geval. Niet alleen Duitsland — maar heel Europa moet eraan herinnerd worden dat dit grote volk vijftig jaar geleden verleid werd door een leugen. Adolf Hitler had zijn volk een „Reich” of koninkrijk beloofd dat duizend jaar zou voortduren.

Oudere Duitsers geven toe dat er (mits men zich voegde naar het systeem) onder Hitler een paar goede jaren zijn geweest. Deze man en zijn politiek brachten een oplossing voor een aantal van de problemen waaronder het Duitsland van de jaren '20 gebukt ging — zoals werkloosheid, inflatie en gebrek aan leiding voor de jongeren. Toen kwam de oorlog en de mythe van „het duizendjarige Reich” viel uiteindelijk in scherven.

Duitsland heeft sinds 1948 aangetoond dat de weg naar macht en nationale grootheid niet hoeft te voeren langs verovering en agressie. Er is veel meer bereikt door hard werken, vindingrijkheid en produktiviteit. Het hedendaagse Duitsland toont de grootheid en het potentieel van zijn volk veel beter dan door de statie, ijdelheid en wreedheid van de Nazi-periode.

Alle Europese naties behoren deze les geleerd te hebben. Niet alleen Duitsland, maar heel West-Europa heeft een

opmerkelijke prestatie geleverd, als men overweegt hoezeer het, minder dan veertig jaar geleden, verwoest en geruïneerd was. Sinds het einde van de oorlog hebben de verschillende naties voor de langste periode in de geschiedenis in vrede naast elkaar geleefd. In hun „Economische Gemeenschap” is het niet altijd pais en vree geweest, maar de vroegere vijanden hebben tenminste geprobeerd economische barrières af te breken in plaats van militaire op te bouwen. Europa is tegenwoordig welvarender dan ooit.

En de meeste Europeanen verlangen niets meer dan dat die welvaart blijft. Ze willen geen oorlog. Ze willen geen nucleaire wapens op hun grondgebied. Ze willen niet

vechten en sterven voor hun land, of voor dat van een ander. Dit zijn goede tijden geweest — laat de goede tijden voortduren.

Maar helaas zijn de goede tijden voor veel mensen in Europa snel aan het vervagen. De inflatie heeft zelfs de sterkste munteenheden aangetast. De werkloosheid heeft verschrikkelijke proporties aangenomen. En er is geen verbetering in zicht. Er is wel verondersteld, vooral in Nederland, dat sommige jonge mensen die nu van school komen *nooit* werk zullen hebben!

Er zijn veel verontrustende overeenkomsten tussen de huidige situatie en de gebeurtenissen die Hitler aan de macht brachten in de jaren dertig. Alleen gaat het deze keer niet slechts om een enkele natie. De naties van West-Europa bevinden zich *collectief* in moeilijkheden. En het is ook

(Zie verder pagina 22)

JERUZALEM

Gisteren, heden en voor altijd

Ronald Kelly

Jeruzalem — een van de meest interessante steden van het verleden — een van de fascinerendste steden van onze tijd. Maar hier wordt ook de toekomst van Jeruzalem onthuld!

Gezien vanaf de Olijfberg toont het panorama van Jeruzalem een van de meest inspirerende horizons ter wereld. Stel u de ondergaande zon voor boven de moderne bouwwerken van de stad, terwijl op de voorgrond de gouden Rotskoepel langzaam in de duisternis verdwijnt. Wie het

eenmaal aanschouwd heeft, vergeet het zijn leven lang niet meer. Men kan zich nauwelijks de ontelbare historische gebeurtenissen voorstellen die in deze oude stad plaatsvonden.

Sedert haar stichting is Jeruzalem door oorlogen verwoest geweest, weer opgebouwd, afgebrand, herbouwd, geplunderd, her-

bouwd, opnieuw verscheurd en, vaker dan welke andere stad op aarde ook, weer opgetrokken. Drie van de prachtigste gebouwen die ooit ergens werden neergezet hebben geglinsterd in het zonlicht van Jeruzalem: de tempel van Salomo, de door Herodes gebouwde tempel uit de dagen van Jezus, en de bijna 1300 jaar oude Rotskoepel, die tegenwoordig de tempelberg siert.

Voor drie godsdiensten van

de wereld is Jeruzalem een heilige stad: voor het Jodendom, het Christendom en de Islam. Het is een stad vol heiligdommen, monumenten en historische plaatsen.

Het vroegste begin

Er was een tijd dat de glooiingen van de heuvels nog slechts als weiden dienden voor de kudde van rondzwervende stammen.

Om het begin van Jeruzalem als stad te ontdekken, en om een glimpje op te vangen van de toekomst die God voor Jeruzalem beoogde, moeten wij helemaal tot Abraham teruggaan in de tijd — 1900 jaren voor de geboorte van Christus. Abraham leefde in Ur, een stad van de Chaldeeën in Mesopotamië.

God gebruikte Abraham als zijn werktuig voor de stichting van een grote natie. Hij gaf Abraham opdracht Ur te verlaten voor een land dat Hij hem nog zou aanwijzen (Gen. 12:1).

In geloof reisde Abraham naar een land dat hij nooit gezien had.

Toen Abraham in het land Kanaän arri-

PT KAART L. GREG SMITH

veerde, beloofde God hem dat *dit* het land was dat in het bezit van zijn afstammelingen zou komen. Abraham was dus zeker van twee dingen: 1) God zou hem kinderen schenken en 2) dit land zou het hunne worden.

Maar toen werd het land door een grote hongersnood getroffen. Abraham en allen die met hem waren, moesten verder zuidwaarts trekken naar Egypte. Na de hongersnood keerden Abraham en zijn neef Lot terug in het land Kanaän. Daar liet Lot zijn keus op de Beneden-Jordaanvallei en de streek van de Dode Zee vallen, om daar zijn

thuisland te vestigen. Abraham vestigde zich in wat later de heuvels van Judea zou worden genoemd.

Melchizedek, koning van Salem

In Abrahams tijd bestonden er nog geen grote naties. In plaats daarvan waren er kleine steden, waar families leefden of waaromheen zich een nomadenstam vestigde. De bevolking van deze steden bedroeg waarschijnlijk niet meer dan enkele honderden zielen — hoogstens een of twee duizend. Elke stad werd be-

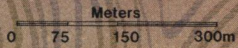
JAY MARSEL

Dorsvloer van Ornan

STAD VAN DAVID

- 990 v.Chr.

GREG WINTERS

stuurd door een „koning”. Dikwijls bevonden deze stadstaten zich met elkaar in oorlog. Soms vormden steden bondgenootschappen en richtten grote legers op, die oorlog voerden tegen een andere stad of stedenbond. Dat gebeurde ook in de streek waar Lot en zijn gezin zich hadden gevestigd. Een verbond van Mesopotamische steden verdreef Abrahams neef Lot uit de Kanaänitische stad Sodom waar hij woonde, en nam hem gevangen.

Toen Abraham van Lots gevangenneming hoorde, bracht hij al zijn hulpkrachten bijeen om de mannen die Lot gevangen hadden genomen te achtervolgen, en behaalde de overwinning.

Na zijn terugkeer naar Kanaän gebeurde er iets heel ongebruikelijks. Melchizedek, de koning van Salem, bracht brood en wijn en verkwikte Abraham en de zijnen (Gen. 14:18).

Wie was deze Melchizedek?

In de tijd van Abraham was hij koning van Salem. Josephus, de Joodse historicus uit het laatst van de eerste eeuw, vertelt ons: „Die naam betekent de *rechtvaardige koning*, en dat was hij ontgezeglijk, in zoverre dat hij op die grond tot Priester van God werd aangesteld; maar later noemden ze Salem *Jeruzalem*” (*Antiquities of the Jews*, I,X, 2).

Deze rechtvaardige koning was tevens de priester van God, de Allerhoogste (Gen. 14:18). Abraham

wist dat Melchizedek Gods priester was, en daarom gaf hij hem van alles de tienden (Gen. 14:20).

De apostel Paulus vertelt ons meer van Melchizedek: hij was „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld, blijft hij priester voor altoos” (Hebr. 7:3). Dit kon niet van een menselijk wezen worden gezegd. Daarom moet Melchizedek de *Logos* („Het Woord”) zijn (Joh. 1:1), het tweede lid van de Godheid dat zijn goddelijkheid later zou opgeven en aan de mensen gelijk worden (Filipp. 2:7), om God in het vlees te worden — Jezus Christus van Nazareth.

Voor een zeer korte periode in de dagen van Abraham verscheen een lid van Gods regering als koning van de stad Salem (Jeruzalem) — en als priester van God. Zij die gehoorzaam waren aan Gods wegen konden tienden brengen aan Melchizedek.

Is het mogelijk dat God al lang van tevoren duidelijk maakte waar Hij zijn hoofdkwartier wilde vestigen, wanneer zijn regering over de aarde voor de tweede maal ingesteld zou worden?

Een hiaat van 500 jaar

Vreemd genoeg is er een hiaat van bijna 500 jaar in onze kennis van de stad Salem (het latere Jeruzalem). Het enige dat wij weten is dat er Kanaänie-

ten in het land woonden.

In de jaren tussen Abraham en de vestiging van het volk Israël in het beloofde land, is er slechts één andere gebeurtenis bekend die onze aandacht op de stad Jeruzalem vestigt.

Een van de bekendste gebeurtenissen uit de Bijbel is Gods opdracht aan Abraham om zijn enige zoon Izak naar de berg Moria te brengen en hem daar te offeren. Dit ontzagwekkende bewijs van geloof geeft ons opnieuw een aanwijzing van Gods toekomstige plannen met Jeruzalem. Bijbelgeleerden zijn tot de conclusie gekomen dat de berg Moria, waar Abraham kwam om Izak te offeren, weleens de plaats in Jeruzalem kan zijn geweest waar later de Tempel van God werd opgericht.

De bereidheid van Abraham om Izak naar de berg Moria te brengen om hem daar te offeren, heeft een geestelijke parallel. God zou later zijn enige zoon offeren voor de zonden van de wereld. Toen Jezus Christus in de wereld kwam en werd gekruisigd, had die grote gebeurtenis plaats in de omgeving van Jeruzalem. Het was een geestelijke parallel, dat Abraham zijn zoon naar Jeruzalem bracht als een aanwijzing van wat later zou gebeuren.

In de loop der tijden kwamen de afstammelingen van Abraham in Neder-Egypte te wonen. Jakob en zijn twaalf zonen en hun gezinnen waren gevlucht voor een grote hongersnood,

1900 v.Chr.

1900 v.Chr. De eerste vermelding van Jeruzalem in de Bijbel heeft betrekking op de tijd van Abraham. Melchizedek is priester van God en koning van Salem, het latere Jeruzalem.
1400 v.Chr. Na de Exodus uit Egypte verdelen de 12 stammen van Israël het land Kanaän. Maar Jeruzalem blijft nog bijna 400 jaar lang een Je-

1400 v.Chr.

busitische stad.
1000 v.Chr. Nadat David koning is geworden, verovert hij Jeruzalem en maakt het tot hoofdstad van Juda en later van geheel Israël. Na Davids dood bouwt Salomo in Jeruzalem een tempel.
600 v.Chr. Na een reeks invallen neemt koning Nebukadnezar Jeruza-

1000 v.Chr.

lem in. De tempel wordt verwoest, de stad in brand gestoken en het volk in ballingschap naar Babylon gevoerd.
450 v.Chr. Onder Ezra en Nehemia herbouwen de Joden Jeruzalem, nadat zij toestemming hadden gekregen naar hun land terug te keren. Twee generaties later bouwt Zerubbabel de Tweede Tempel.

600 v.Chr.

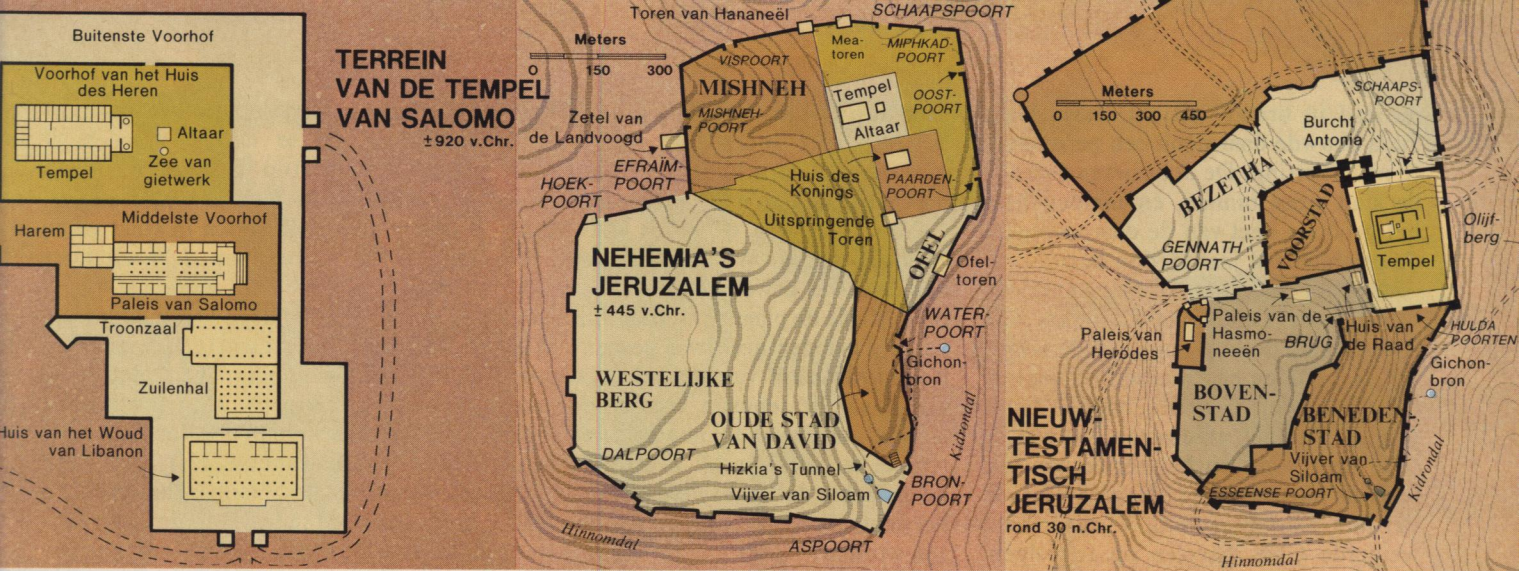
450 v.Chr.

167 v.Chr. Antiochus Epiphanes neemt Jeruzalem in. De stad wordt eens te meer gestraft, de tempel ontveerd en duizenden mensen worden gedood.
40 v.Chr. De Romeinen stellen Herodes als koning aan. Hij neemt Jeruzalem in en herbouwt in 19 v.Chr. de Tweede Tempel.

167 v.Chr.

40 v.

4 v.

PT KAARTEN MONTE WOLVERTON

en zij zouden daar ongeveer 240 jaar blijven. In de eerste honderd jaar van hun verblijf in Egypte leverden de Israëlieten een belangrijke bijdrage aan de welvaart van dit land.

Een farao uit Boven-Egypte besteedde de troon zonder op de hoogte te zijn van het goede dat Jozef en de eerste Israëlieten Egypte hadden gebracht. Hij maakte de Israëlieten tot slaven. Deze slavernij duurde bijna een volle eeuw. Gedurende de 240 jaar in Egypte groeide de bevolking van Israël tot zo'n 2½ miljoen. Voor God was toen het ogenblik aangebroken om zijn volk uit de slavernij te verlossen, en het binnen te leiden in het Beloofde Land — een land dat Hij Abraham meer dan 400 jaar daarvoor had toegezegd.

Onder leiding van Mozes werd Israël uit Egypte weggeleid. Na veertig jaar door de Sinaï-woestijn te hebben rondgetrokken, bereikten de Israëlieten de oostelijke oever van de rivier de Jordaan, en maakten voorbereidingen om erover te trekken.

Het Beloofde Land

Mozes overleed voordat de Israëlieten Kanaän binnentrokken. Intussen was Jozua door God uitverkoren om het volk te leiden en de vestiging in goede banen te leiden.

Veel bekende verhalen en gebeurtenissen uit de Bijbel hebben betrekking op de tijd van Jozua, en de verovering

van het land Kanaän. Een bijzonder bekend verhaal is de val van Jericho voor Jozua's legers. Jericho, dat nu door vooraanstaande archeologen is blootgelegd, is de oudste bekende stad die ooit werd opgegraven. De vroegste overblijfselen van de stad dateren van ver voor de zondvloed in Noach's tijd.

Kort nadat de Israëlieten Jericho hadden ingenomen, viel de volgende stad, Ai. Op dit punt aangekomen noemt de Bijbel opnieuw de stad Jeruzalem. De koning van Jeruzalem heette Adonisedek. De stad Jeruzalem werd bewoond door een Kanaänietensam, de Jebusieten. De naam van de stad luidde dan ook Jebusi. Adonisedek ging een verbond aan met vier andere koningen — in de mening dat zij gezamenlijk de oprukkende legers van Jozua zouden kunnen weerstaan.

Maar God had het land Kanaän aan de Israëlieten beloofd. Het leger van de Jebusieten werd verslagen, en vluchtte door de Beth-Choron pas naar de vallei van Ajjalon, waar God grote hagelstenen liet regenen. Een ander bekend verhaal uit de Bijbel speelt zich af in deze vallei van Ajjalon — de befaamde lange dag van Jozua toen de zon een hele dag „midden aan de hemel” stilstond terwijl het leger van de Israëlieten de Jebusieten en hun bondgenoten versloeg.

Maar in weerwil van de overwinning besloot Jozua niet de stad Jebusi of

TOEN DAVID Jeruzalem veroverde was het een kleine ommuurde stad van minder dan 2000 inwoners. Midden links: Jeruzalem zoals het er ten tijde van David moet hebben uitgezien; rechts het paleis van David. De irrigatietechniek in de Kidronvallei volgens de tekenaar. Boven links: tekening van de tempelberg na de bouw van de tempel door Salomo. Boven midden: de omtrek van Jeruzalem ten tijde van Nehemia, ± 445 v.Chr. Jeruzalem werd in de tijd van Ezra en Nehemia herbouwd. De stad was 140 jaar daarvoor volledig verwoest door Nebukadnezar. Boven rechts: de stad ten tijde van Jezus. Merk op hoezeer de stad sinds de dagen van David is uitgebreid. De oorspronkelijke Stad van David werd later de Benedenstad genoemd.

Jeruzalem te bezetten. Voor God was het nog niet het juiste moment om Jeruzalem te kiezen. Nu werd het noordelijker gelegen Silo de hoofdstad van de stam.

De streek rond Jeruzalem en ten zuiden daarvan werd nu een deel van het territorium dat aan de stam Juda was toegewezen (Jozua 15:8). In vers 63 vinden we dat de Judeeërs de Jebusieten die zich opnieuw in Jeruzalem hadden gevestigd, niet verdreven.

Na de dood van Jozua nam Juda voor korte tijd bezit van Jeruzalem. „Vervolgens streden de Judeeërs tegen Jeruzalem, namen het in, sloegen het met de scherpte des zwaards, en staken

n.Chr.

700 n.Chr.

1100 n.Chr.

1917 1948 1967

4 v.Chr. Geboorte van Jezus in Bethlehem, even ten zuiden van Jeruzalem.

70 n.Chr. Onder aanvoering van de Romeinse generaal Titus wordt Jeruzalem opnieuw verwoest. Deze keer wordt de tempel met de grond gelijk gemaakt en niet meer herbouwd.

700 n.Chr. De Islamieten beheersen

het Midden-Oosten. In Jeruzalem, een heilige stad voor de Islamieten, wordt ongeveer op de plek van de vroegere Joodse tempel een grote moskee gebouwd. De Rotskoepel staat er vandaag nog altijd, inmiddels meer dan 1200 jaar oud.

1100 n.Chr. Christelijke kruisvaarders beheersen tijdelijk Jeruzalem.

Later nemen de Ottomaanse Turken Jeruzalem in en houden de stad tot de Eerste Wereldoorlog in handen.

1917 De Britten veroveren onder generaal Allenby Jeruzalem. De Britten regeren tot na de Tweede Wereldoorlog over het gebied met een speciaal mandaat.

1948 De Verenigde Naties geven toe-

stemming voor de vestiging van een Joodse staat in Palestina. Jeruzalem wordt een verdeelde stad.

1967 In de „Zesdaagse Oorlog” heroveren de Israëli's geheel Jeruzalem, naast gebieden die door Jordanië, Syrië en Egypte werden bestuurd. Jeruzalem wordt een verenigde stad en hoofdstad van de staat Israël.

de stad in brand" (Richt. 1:8). Maar Juda bouwde daar nooit een permanente nederzetting. De Jebusieten trokken de stad weer binnen, en hielden haar het grootste deel van de daaropvolgende driehonderd jaar in hun bezit.

Aan het einde van deze lange periode wensten de Israëlieten zich net zo'n regering als de hun omringende volkeren. Zij wilden een menselijke koning, die zij konden zien. Zij hadden Gods profeet Samuel afgewezen — wat in feite neerkwam op het verwerpen van God als hun Koning (1 Sam. 8:7). God liet hun Saul als koning — maar Saul weigerde Gods bevelen op te volgen, waarop God hem verwierp en de aanwijzing van Jeruzalem als hoofdstad opnieuw verstraalde.

Koning David

Naarmate de regering van Saul voortdurend corrupter werd, begon God zijn keuze voor het koningschap over Israël voor te bereiden: David, een man naar Gods hart (Hand. 13:22). Lees het verhaal in 2 Sam. 5:4-9: „Dertig jaar was David oud, toen hij koning werd; veertig jaar heeft hij geregeerd. In Hebron heeft hij zeven jaar en zes maanden geregeerd over Juda, en in Jeruzalem drieëndertig jaar over geheel Israël en Juda.”

Tenslotte, zo'n 900 jaar nadat Abraham Izak naar de berg Moria had gebracht, en bijna 400 jaar nadat Israël het Beloofde Land in bezit had genomen, werd Jeruzalem de hoofdstad van het land. Dit was het werkelijke begin van wat waarschijnlijk de meest beminde, de schoonste, meest betwiste en meest door oorlogen verscheurde stad in de geschiedenis van de mensheid zou worden.

Ironisch genoeg betekent de naam „Jeruzalem” „Stad van de Vrede”. Ongelukkigigwijs is Jeruzalem er het grootste deel van haar woelige historie niet in geslaagd een symbool van de vrede te zijn. Maar in de naaste toekomst zal Jeruzalem alsnog het wereldcentrum van de vrede worden. Daarover later.

Klein begonnen

Het begin van Jeruzalem was weinig spectaculair. Jebusi was aanvankelijk een kleine, ommuurde stad — niet meer dan een fractie van het moderne Jeruzalem. Nadat David zijn residentie had gevestigd binnen de ommuurde stad en er een paleis had gebouwd, kreeg het territorium bekendheid als de

Stad van David. Het hele grondgebied besloeg niet meer dan amper vijf hectaren. Waarschijnlijk woonden er niet meer dan zo'n 2000 mensen.

Maar wat was de reden dat David Jeruzalem koos? Wist hij dat Melchizedek daar was geweest? Dacht hij dat de berg Moria de plaats was waar Abraham zo lang geleden heen was gegaan? Was hij aanvankelijk van plan de dorsvloer van Ornan de Jebusiet, ten noorden van de Stad van David, tot bouwplaats van de tempel te bestemmen? Leefde bij hem de gedachte dat Jeruzalem te eniger tijd het centrum van Gods regering op aarde zou worden?

Naar alle waarschijnlijkheid realiseerde David zich niet de volle betekenis van deze historische draden.

God koos Jeruzalem voor de toekomst.

David had waarschijnlijk diverse redenen om juist deze vestigingsplaats te kiezen. Het was centraal gelegen. Het was een „neutrale” stad, in die zin dat geen van de twaalf stammen haar ooit echt had bezet. Jeruzalem had een mooi klimaat (bedenk dat David opgegroeid was in het nabije, op niet meer dan weinige kilometers ten zuiden van Jeruzalem gelegen Bethlehem). Ook beschikte Jeruzalem over een overvloedige wateraanvoer uit de Gichon-bron — en water vertegenwoordigde voor elke stadstaat het leven.

De voornaamste twee redenen waarom Jeruzalem als hoofdstad werd gekozen, waren dat het een versterkte stad was, die zo'n 400 jaar lang de meeste belegeringen had weten te weerstaan, en dat zij over een overvloedige watervoorziening beschikte. De Jebusieten hadden een verticale schacht gebouwd die van de top van de heuvel tot de bron reikte, en die de bescherming van de stadsmuren genoot. En terwijl de soldaten op de tranen de vijandelijke troepen op een afstand hielden, kon men binnen de muren water putten.

Later bouwde koning Hizkia van Juda een 500 meter lange rotstunnel onder de stad Jeruzalem, die van de Gichon-bron naar het bassin van Siloam leidde. In de dagen van Hizkia was deze tunnel grotendeels verantwoordelijk voor het feit dat de Joden erin slaagden zich de invasielegers van de Assyriërs onder koning Sanherib van het lijf te houden. Hizkia, die God om bescherming gesmeekt had, was getuige hoe engelen van God de Assyriërs versloegen. Zonder dat de

Israëlieten ook maar het zwaard behoeften op te heffen, werden er 185.000 soldaten gedood (2 Kon. 19:35-37). Hun nieuwe watertoevoersysteem stelde de Joden in staat veilig binnen de muren van Jeruzalem te blijven.

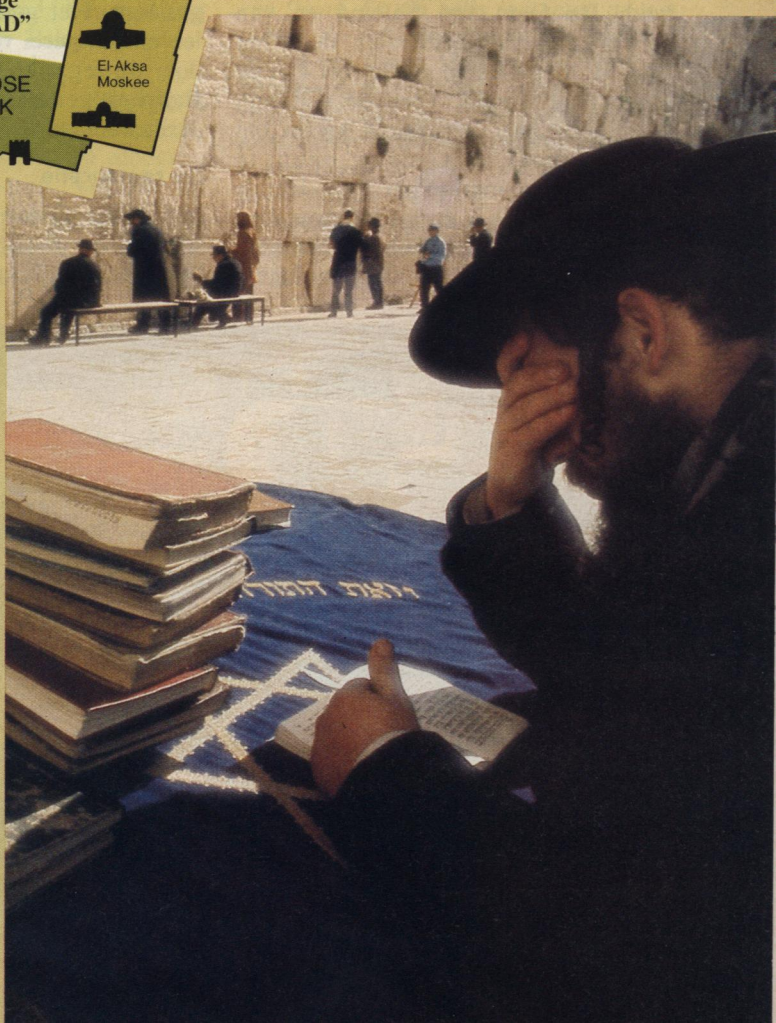
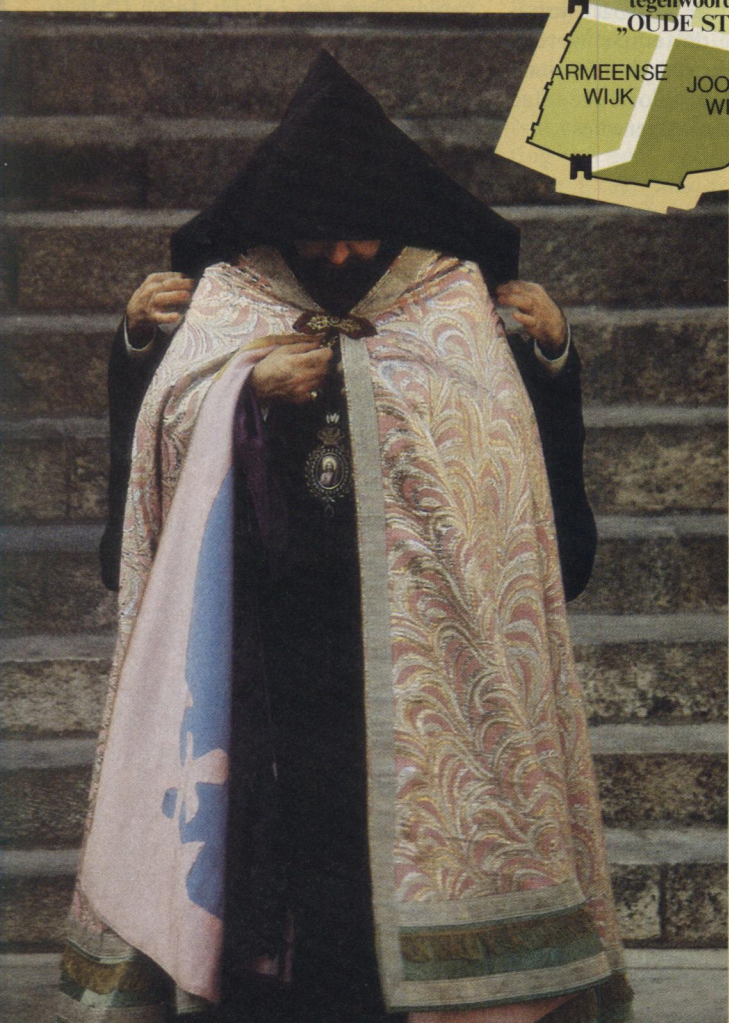
Nog heden ten dage kan men bij een bezoek aan Jeruzalem een wandeling door Hizkia's tunnel maken. Het is een tocht van twintig à vijfentwintig minuten door kniediep water. Wie door deze tunnel wandelt ziet voor zijn geestesoog de geschiedenis herleven, en komt onder de indruk van de bouwkundige vaardigheden van de volkeren die daar zo lang geleden leefden, en van de grote betekenis die het water voor hen had.

De afgelopen drie zomers heeft Ambassador College met de Hebreeuwse Universiteit en andere groepen meegedaan met de opgravingen in de Stad van David. Onder leiding van de archeoloog Yigal Shiloh, komen er steeds meer gegevens aan het licht over het karakter van Jeruzalem in de tijd van David en in de eeuwen daarna.

Toen David zich eenmaal in Jeruzalem had gevestigd, begon God een tipje van de sluier op te lichten die over de uiteindelijke toekomst van de stad hing. David was van plan een tempel te bouwen voor de ark van God. Maar ook al was David dan een man naar Gods hart, en zal hij later voor altijd koning over heel Israël zijn, hij was ook een mens met alle fouten en zwakheden en onvolkomenheden van de menselijke soort. Vanwege zijn oorlogszuchtige activiteiten stond God David niet toe de stad Jeruzalem uit te breiden of de tempel te bouwen.

Wel bouwde David een schitterend paleis in de noordelijke uithoek van de

IN DE CHRISTELIJKE WIJK (boven links) steekt een orthodoxe priester kaarsen aan in een kapel van de Kerk van het Heilige Graf, die door de Orthodoxe, Fransiscaanse en de Armeense Kerk wordt gedeeld. Boven rechts: Arabische vrouwen op een der trappen naar de Rotskoepelmoskee, gebouwd in 691. De 45.000 mozaïektegels dateren van het midden van de 16e eeuw, de met bladgoud beklede aluminiumkoepel van 1958. Links onder: een priester van de Armeense Kerk. Rechts onder: de westelijke muur van de tempelberg, gebouwd door Herodes, is de heiligste plaats voor Joden uit de hele wereld. Het is het enige overblijfsel van het tempelrein. Hier mediteert een orthodoxe Jood een receptie gebeden.

stad, en Jeruzalem kreeg afwisselend bekendheid als de Stad van David, de Berg Zion en Jeruzalem.

Het is in dit verband interessant dat de Bijbel zegt dat wanneer de regering van God op aarde is gevestigd, de Messias zal heersen op de troon van zijn vader David — zodat wij nu al weten dat het regeringscentrum in dat deel van Jeruzalem zal worden gevestigd (Jes. 9:5-6).

De tempel en het paleis van Salomo

Na de dood van David besteed Salomo de troon van Israël en werd Jeruzalem een vooraanstaande stad in de wereld van die dagen. Salomo bouwde de Tempel van God op de berg Moria — waarschijnlijk in zijn soort en afmetingen het mooiste en kostbaarste gebouw uit de menselijke geschiedenis. De muren van het bouwwerk werden met goud en juwelen overdekt. Het knapste vakmanschap en de beste materialen die er te krijgen waren werden in dit gebouw gestoken.

Behalve de tempel bouwde Salomo ook zijn eigen schitterende paleis. Hiermee en met vele andere bouwkundige projecten, variërend van huizen en stallen tot landschapsarchitectuur, werd Jeruzalem een bezienswaardigheid. De faam van Salomo en van Jeruzalem verspreidde zich door het hele Midden-Oosten en de rest van de toenmalige wereld. Toen de koningin van Sheba naar Jeruzalem kwam om het allemaal met eigen ogen te aanschouwen, merkte zij op: „Het is dus waar, wat ik in mijn land over u en uw wijsheid gehoord heb, maar ik geloofde de woorden niet, totdat ik

kwam en het met eigen ogen zag; waarlijk, de helft was mij niet aangezegd; gij hebt in wijsheid en welvaart de roep overtroffen, die ik vernomen had” (1 Kon. 10:6-7).

Maar Jeruzalems welvaart en vrede hielden geen stand. Zij waren voorwaardelijk — gebaseerd op Israëls gehoorzaamheid. En tegen het einde van de regering van Salomo was Israël ver van Gods wegen afgedwaald.

Na de dood van Salomo splitste het koninkrijk zich in tweeën. De noordelijke tien stammen stonden op tegen Salomo's zoon Rehabeam, en stichtten hun eigen natie — het Huis Israël — met later als hoofdstad Samaria. Het Huis Juda behield Jeruzalem als hoofdstad.

De noordelijke tien stammen van Israël werden door de Assyriërs verslagen en gevangelijk weggevoerd — om tot de huidige dag nooit terug te keren.

Het Huis Juda, aangevuld met enkele overblijfselen van de noordelijke stammen die eerder naar Judea waren gevlucht, werd door de Chaldeeën gevangengenomen. Jeruzalems inwoners werden bij duizenden afgeslacht — de stad werd een brandende puinhoop en de prachtige tempel werd gesloopt. Het goud, de kostbare juwelen en het gerei van de tempel werden door de zegevierende Babyloniërs naar Babylon gevoerd. De glorieuze stad Jeruzalem werd volledig verwoest.

De restauratie

Na de onderwerping van de Babyloniërs door de Meden en de Perzen, stonden de Perzische koningen de

Joden toe naar Jeruzalem terug te keren. Daar liet Zerubbabel een nieuwe tempel bouwen. Onder Ezra en Nehemia werden tenslotte ook de stadsmuren hersteld. De tweede tempel had weinig van de glorie van Salomo's tempel. Maar de Joden hadden zich weer in hun geboorteland gevestigd en ze hadden weer een tempel.

Nog geen 250 jaar later werd Jeruzalem opnieuw door oorlog verscheurd. In 167 v.Chr. verwoestte Antiochus Epiphanes grote delen van de stad en ontwijfde het heiligdom door varkensbloed op het heilige altaar te offeren. Duizenden Joden werden in een massale slachting gedood. Maar uiteindelijk behielden zij de overhand.

In de eerste eeuw v.Chr. begonnen de oorlogsmachines van Rome de wereld op te slokken. In 63 v.Chr. viel Jeruzalem in handen van de Romeinse generaal Pompejus. Zo werd Judea een Romeins protectoraat.

De Romeinen benoemden Herodes de Grote tot koning over de bezette gebieden. Onder zijn heerschappij werd Jeruzalem weer opgebouwd tot een bezienswaardigheid voor de Romeinse wereld. Herodes herstelde de tweede tempel, die op dat moment langer had bestaan dan de tempel van Salomo. Het was in deze tempel dat Jezus Christus van Nazareth zou verschijnen, om er tijdens een slechts drieënehalf jaar durend ambt te prediken.

In feite bracht Jezus niet veel tijd in Jeruzalem door. Hij was gewoon er elk jaar de feesten te bezoeken (Lukas 2:42). Maar hij hield veel van Jeruzalem. Natuurlijk kende Hij zijn tumultueuze geschiedenis, en was Hij op de

hoogte van de glorieuze toekomst die was geprofeteerd. Hij wist dat het op een dag zijn hoofdkwartier zou vormen, en dat David daar ook zou zijn. Hij wist dat zijn twaalf apostelen elk over een van de twaalf stammen van Israël zouden regeren en dat Hij later Koning van de gehele aarde zou worden. Maar dat alles zou zich niet tijdens Christus' eerste komst voltrekken — het zou eerst vele eeuwen later bij zijn tweede komst gebeuren, wanneer Gods regering op aarde zou worden hersteld.

Intussen zou de pijnlijke geschiedenis van Jeruzalem zich voortzetten.

Toen Jezus op Jeruzalem neerzag, verzuchtte Hij: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten” (Matth. 23:37-38).

In 70 n.Chr. marcheerden de Romeinse legers onder generaal Titus Jeruzalem binnen en weer werd die grandioze stad verwoest. De tempel die Herodes had gebouwd, werd tot op de funderingen neergehaald, totdat ten slotte zoals Jezus had voorgezegd, geen steen op de andere gelaten werd (Matth. 24:2). Het Joodse volk werd over de gehele toen bekende wereld verspreid, en tot aan betrekkelijk moderne tijden was Jeruzalem geen overheersend Joodse stad meer.

Jeruzalem sedert de dagen van Christus

In de jaren rond 300 n.Chr. bekeerde de Romeinse keizer Constantijn zich

tot het christendom, dat een dominerende factor in het keizerrijk werd.

In de jaren 600 verwierven Arabische moslims de macht in Jeruzalem. Op de bestaande tempelhoogte werd door Abd el Malek ibn Marwan een schitterend bouwwerk, de Rotskoepel, neergezet. De tempelberg is voor de moslims de plek vanwaar hun profeet Mohammed volgens de traditie ten hemel steeg.

In het jaar 1100 werd Jeruzalem door Europese christen-kruisvaarders ingenomen — maar nog geen eeuw later raakten zij het weer aan de moslims kwijt.

In het begin van de jaren 1500 werd Jeruzalem door de Ottomaanse Turken veroverd. Onder het Turkse bestuur kregen Joden, van wie velen in andere landen werden vervolgd, vergunning om opnieuw naar Jeruzalem te emigreren. Tegen het einde van de negentiende eeuw vormden de Joden het grootste bevolkingsdeel in Jeruzalem — maar de stad bleef onder Turks bestuur.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog koos Turkije de zijde van het keizerlijke Duitsland. In die oorlog vochten Britse strijdkrachten in het Midden-Oosten. In 1917 maakten de Britten zich onder generaal Allenby meester van wat toen Palestina werd genoemd. Een tijdlang regeerden de Britten Palestina onder een mandaat.

In 1947 hechtten de Verenigde Naties hun goedkeuring aan de stichting van een Joodse staat. De moderne natie Israël was geboren. Volgend op dat besluit brak er oorlog uit tussen Arabieren en Joden, en werd Jeruzalem een verdeelde stad. Jordanië

beheerste het oostelijke stadsdeel — het oude Jeruzalem — en de op de westelijke Jordaanoever gelegen territoria. De Israëli's voerden het bewind in het moderne Jeruzalem en in het oorspronkelijke territorium.

In 1967 brak er opnieuw oorlog uit tussen de Israëli's en de Arabieren. Tijdens deze befaamde „Zesdaagse Oorlog” heroverden de Israëli's geheel Oost-Jeruzalem, de op de Westoever gelegen gebieden, de Golan-hoogte, de Gaza-strook en de Sinai. Jeruzalem was herenigd, en aldus werd de gehele stad hoofdstad van de staat Israël.

Jeruzalems toekomst

Belangrijker dan de 4000-jarige geschiedenis van Jeruzalem is de toekomstige plaats van deze grootse stad in de wereld.

Toen het oude volk van Juda zich van God vervreemde, sprak God: „Ook Juda zal Ik van mijn aangezicht wegdoen, zoals Ik Israël verwijderd

OPGRAVINGEN (uiterst links) op de tempelberg begonnen in 1968. Er wordt nu een historisch park aangelegd. Midden links: studenten van o.a. Ambassador College bij de opgravingen van de Stad van David. Er zijn zelfs restanten gevonden uit de Jebusitische periode van vóór de tijd van David. Manden met scherven aardewerk e.d. (midden rechts) zijn het resultaat van urenlang werken. Het analyseren van de vondsten stelt de archeologen in staat de onderzochte gebieden te dateren. Uiterst rechts: gereedschap van de archeoloog: pikhouweel, schop, borstel, emmers en een waterkruik.

heb; en versmiden zal Ik deze stad die Ik verkoren heb, Jeruzalem, en het huis waarvan Ik gezegd heb: Mijn naam zal daar zijn" (2 Kon. 23:27). Door de profeet Zacharia heeft God beloofd: „Predik verder: Zo zegt de Here der heerscharen: Wederom zullen mijn steden overvloeien van het goede; nóg zal de Here Sion troosten, *Jeruzalem nóg verkiezen*" (Zach. 1:17).

God verwierp Jeruzalem niet voor altijd. Jeruzalem zal ditmaal de hoofdstad van de wereld worden om nooit meer te worden verstoten — als blijvend en eeuwigdurend hoofdkwartier van Gods regering.

Jesaja profeteerde: „Troost, troost mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn onrechtigheid geboet is, dat het uit de hand des Heren dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden. . . Zie, hier is uw God! Zie, de Here Here zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen; zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat voor Hem uit. Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden" (Jes. 40:1-2, 10-11).

En ook een andere andere profeet van God voorzegde de opkomst zijnde Wonderen: „En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen, en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem" (Micha 4:1-2).

Laten wij lezen wat Zacharia voor de naaste toekomst voorzag: „Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die vóór Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de Olijfberg middendoor splijten, oostwaarts en westwaarts, tot een zeer groot dal, en de ene helft van de berg zal noordwaarts wijken en de andere helft zuidwaarts. . . En de Here, mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem. . . Dan zullen te dien dage levende wateren uit Jeruzalem vlieten, de helft daarvan naar de oostelijke en de helft naar de

(Zie verder pagina 26)

De berg van Hitler

(Vervolg van pagina 13)

collectief dat ze naar een uitweg zullen zoeken.

Al eeuwenlang hebben vooruitziende staatslieden de logica ingezien van de vereniging van de individuele Europese naties tot een enkele, enorme superstaat. Het idee ziet er op papier goed uit, maar is veel moeilijker uit te voeren. Het is een heel andere situatie als van een Verenigde Staten van Amerika. In de achttiende eeuw was het voor de dertien Amerikaanse koloniën, met hun korte geschiedenis en gemeenschappelijke taal, relatief gemakkelijk om zich — gesteld tegenover een gemeenschappelijke bedreiging — te verenigen. Maar de geschiedenis van Europa gaat duizenden jaren terug. De individuele taalkundige, culturele en religieuze wortels reiken tot grote diepte.

Maar de profetieën van de Bijbel tonen dat er een korte periode van eenheid op komst is. Gesteld tegenover een gemeenschappelijke (economische) bedreiging zullen de grote Europese landen hun soevereiniteit opgeven om die meest onwaarschijnlijke van alle unies te vormen — de Verenigde Staten van Europa. Het zal geen gemakkelijk huwelijk zijn — want individuele tradities en aspiraties hebben een lang leven.

De Bijbel noemt het „ijzer vermengd met leem". Maar onder dynamische en charismatische politieke en religieuze leiders (die nog moeten opstaan) zal een wankele unie worden gevormd.

Op het moment dat dit gebeurt, zal het een goed idee lijken. Het kan heel goed met de beste bedoelingen tot stand worden gebracht. Velen zullen zich erover verheugen, want in deze unie zullen ze de oplossing zien voor de problemen waaronder het continent gebukt gaat. En net zoals bij het Duitse Reich kunnen er heel goed een aantal „goede jaren" zijn voor hen die zich *voegen naar het systeem*.

Maar de Verenigde Staten van Europa zullen in een verschrikkelijke vergissing eindigen. Door het opgeven van hun soevereiniteit aan een supranationale macht zullen deze naties zich en de rest van de wereld in een crisis storten die verschrikkelijker zal zijn dan wat men ooit heeft meegemaakt. Het pulserende, energieke, dynamische machtscentrum

dat Europa is, met zijn moderne gebouwen, zijn hoogstontwikkelde communicatie-netwerken, zijn miljoenen geschoolde en getalenteerde mensen die zoveel te bieden hebben, zal nogmaals tragisch verwoest worden.

The PLAIN TRUTH zegt dit al bijna vijftig jaar lang! Zelfs toen de geallieerde bombardementen de Duitse steden verwoestten, schreef de hoofdredacteur, Herbert W. Armstrong, al over de opkomst *en ondergang* van een nieuw Europa. Hij is niet helderziende. Hij kent een bron van informatie over de geschiedenis van Europa — verleden, heden en toekomst — die door de meeste schrijvers, of ze nu journalist of historicus zijn, genegeerd wordt. Het is de Bijbel. En dit maandblad werd opgericht om de waarheid uit de Bijbel *duidelijk* te maken. Nooit hebben onze lezers in Europa dit meer nodig gehad.

Blijf het lezen — of u nu *THE PLAIN TRUTH, KLAR UND WAHR, LA PURE VÉRITÉ, DE ECHTE WAARHEID* of *LA PURA VERDAD* leest — de boodschap is in alle talen dezelfde. U hebt dit tijdschrift *nodig* om uw denken te verdiepen voor de jaren die voor ons liggen. Want we staan allemaal voor grote beslissingen, zowel nationaal als individueel. *THE PLAIN TRUTH* brengt een essentiële boodschap.

Het brengt ook heel *goed nieuws* voor Europa voor na de komende crisis. Want met dezelfde zekerheid als de Bijbel een verenigd Europa voorspelt dat al snel zal opkomen en ondergaan, vertelt deze ook over een nieuw tijdperk — na de beroering van de komende jaren.

Uit de puihopen van deze komende verwoesting zal een wereld verrijzen die duizend jaar zal voortduren. De landen van Europa en de rest van de wereld zullen meewerken door hun ongelooflijke talenten en ontzagwekkende potentieel in te zetten voor de inrichting van een maatschappij die eindelijk geschikt zal zijn voor de hele mensheid. Wij noemen het de wereld van morgen.

En als we uiteindelijk leren de zwaarden om te smeden tot ploegscharen en de speren tot snoeimessen, kunnen we het ons ook veroorloven de laatste bestaande bewijzen van Dachau en Hitlers kamp op de berg te vernietigen. Want alleen dan kan de wereld er zeker van zijn dat waanzinnigen nooit meer het lot zullen bepalen van een grote natie. □

WAT DE PLANEET AARDE UNIEK MAAKT

John Ross Schroeder

Wat maakt de aarde zo bijzonder in ons zonnestelsel?
Waarom is het leven hier uniek?

ONZE GOEDE groene aarde bevindt zich dicht bij de rand van een uitgestrekt sterrenstelsel dat wij de Melkweg noemen. En onze zon is daarin niet meer dan een kleine tot middelgrote ster. De planeet Aarde is een van de thans bekende negen planeten die om onze zon wentelen. Toch is onze aarde de enige planeet in ons zonnestelsel die met organisch leven is gezegend. Waarom zijn er op die andere planeten geen levende organismen?

In de laatste tien jaren zijn wij meer over onze zusterplaneten te weten gekomen dan in de daaraan voorafgaande tweeduizend jaar. Onze tijd wordt dan ook wel „Het Gouden Tijdperk van de Astronomie” genoemd. Het is de ultramoderne ruimtevaarttechnologie die onze generatie in staat heeft gesteld ons zonnestelsel te onderzoeken op een manier waarvan onze voorouders niet konden dromen. Onbemande ruimteschepen hebben zelfs de oppervlakten van Venus, Mars, Jupiter en Saturnus onderzocht. Mensen van de aarde hebben op de maan gewandeld.

De fysisch-meteoroloog Garry Hunt (van het University College in Lon-

den) constateert dat de studie van de andere planeten zijn gedachten onvermijdelijk weer op de aarde richt. Inderdaad valt er uit de studie van ons planetenstelsel veel te leren over onze aarde zelf.

Als de mannen der wetenschap maar de ontzaglijke betekenis inzagen van de enorme hoeveelheden kennis die zij uit de hemelen peuren. De spirituele implicaties zijn enorm. In deze nieuwe kennis ligt niets minder besloten dan de eigenlijke reden voor het menselijk bestaan in het universum. Maar laten wij terugkeren tot de aarde. De mens is van de aarde, d.w.z. aards. Laten wij dus beginnen met wat essentiële *fysieke* kennis betreffende de planeten.

Lessen van Venus

Daar Venus voor de mens de zichtbaarste van alle planeten is, zullen wij ons korte planetaire uitstapje beginnen met de „avondster”. Venus nadert de aarde op z'n dichtst tot 40 miljoen km. Venus, die dichter bij de zon staat dan de aarde, is wel de tweelingplaneet van de aarde genoemd, omdat zij vrijwel dezelfde afmetingen en massa heeft. Maar ik ben bang dat elke gelijkenis daar ophoudt.

Als u op de een of andere manier naar Venus kon reizen zouden er drie dingen gebeuren wanneer u zich buiten uw ruimteschip zou wagen. U zou tegelijkertijd worden vergiftigd, gekookt en verpletterd. De atmosfeer is er beslist vijandig voor het mense-

lijk leven, daar zij een enorm percentage kooldioxide en een behoorlijke portie zwavelzuur bevat. Russische ruimtesondes onthullen dat de oppervlakte-temperatuur van deze planeet meer dan 500° C. bedraagt. Het is moeilijk iets te bedenken dat zo heet is.

En hoe staat het met een wandeling op Venus? Amerikaanse astronauten konden op het maanoppervlak lopen met behulp van zeer geraffineerde ruimtepakken. Maar de atmosfeer van Venus is zo dicht dat een wandeling daar gelijk zou staan met een poging een wandelingetje te maken op het diepstgelegen deel van de oceaانبodem.

Vergelijk dat nu eens met de ideale temperatuur en atmosferische condities op aarde. Men zou de aarde een bijzonder verschijnsel in het zonnestelsel kunnen noemen. In tegenstelling tot Venus heeft zij maar weinig kooldioxide, en in plaats daarvan 20% voor het leven onmisbare zuurstof. Venus heeft geen meetbare hoeveelheid zuurstof, en bijgevolg geen levensvormen.

In onze atmosfeer zitten veel elementen die aan de strenge eisen voor levende organismen voldoen. Venus is zuur en zuur is een krachtige vernietiger van proteïnen — de stof waaruit het leven is opgebouwd. Daarentegen is de milde basiciteit van de aarde in hoge mate bevorderlijk voor het bestaan van leven.

Wat zouden wij zonder water

beginnen? Gelukkig is de aarde gezegend met een overvloed van water, dat ongeveer drie kwart van haar oppervlakte bedekt. Maar in de atmosfeer van Venus bevindt zich vrijwel geen waterdamp. Volgens Lincoln Barnett is „in het heeal als geheel vloeibaar water van welke soort ook — zoet dan wel zout — een exotische zeldzaamheid” („The Miracle of the Sea”, *Life* magazine).

Natuurkundigen en astronomen hebben zich afgevraagd waarom de atmosfeer van Venus zo sterk van de aardse verschilt. Een mogelijke oorzaak is dat Venus dicht bij de zon staat. Als onze planeet vijf procent dicht bij de zon zou staan, zou zij net zo'n snelkookpan zijn als Venus.

Maar wij zijn noch de slachtoffers van een oververhitte snelkookpan zoals Venus, noch van een koude woestijn zoals Mars. De aarde werd precies in de juiste baan om de zon geplaatst om de natuurkundige voorwaarden voor leven zoals wij dat kennen mogelijk te maken.

Venus is te heet; de aarde is net goed; Mars is te koud.

De rode planeet

Mars komt tot op 56 miljoen km van

de aarde, maar staat verder van de zon. Haar atmosfeer is veel te ijl om leven zoals wij dat kennen mogelijk te maken, zelfs wanneer haar dampkring de juiste elementen zou bevatten, wat niet het geval is. Evenals de atmosfeer van Venus is die van Mars samengesteld uit veel te veel kooldioxide, wat elk organisch leven onmogelijk maakt. Ook hier is weinig of geen zuurstof voor de ademhaling. En water is er een schaars verbruiksartikel. De poolkappen zijn hoofdzakelijk samengesteld uit droog ijs of bevroren kooldioxide. De temperaturen aan de evenaar schommelen er van 28° C overdag tot 44° C onder nul tijdens de nachtelijke uren.

Leven op Mars? De atmosferische omstandigheden zijn veel te vijandig. Luister naar het oordeel van de befaamde Franse astronoom Gérard de Vaucouleurs: „Neem een aardse woestijn, verschuif die naar een poolgebied en verhev die tot het niveau van de stratosfeer — dan weet u precies hoe het op Mars is.”

Alleen de aarde bevredigt al die ingewikkelde fysieke eisen waaraan voldaan moet worden om fysiek leven in dit zonnestelsel mogelijk te maken. Het realisme van de kosmos leidt

onherroepelijk tot de conclusie dat het milieu waarin de mens leeft, voor hem was ontworpen en geprogrammeerd. Als wij ook maar enigszins gevoelig zijn voor het universum om ons heen, kunnen wij onmogelijk het feit negeren dat organisch leven niet het resultaat kan zijn van een grillig toeval dat werd uitgebreed door redeloze materie. Het is de unieke schepping van een intelligentie die groter is dan die van de mens.

De buitenplaneten

Astronomen verdelen de negen bekende planeten in ons zonnestelsel in de binnenplaneten en de buitenplaneten. De Aarde, Venus, Mars en Mercurius zijn de vier grote planetaire lichamen die het dichtst bij onze zon staan — vandaar de naam binnenplaneten. (Hoewel Mercurius het dichtst van alle planeten bij de zon staat, blijft zij hier verder buiten beschouwing omdat zij beslist geen leven herbergt; zij is n.l. volledig verstoken van een dampkring.)

Tussen Mars en wat bekend staat als de buitenplaneten gaapt een enorme leegte in ons zonnestelsel. De dichtstbijzijnde buitenplaneet voorbij Mars is Jupiter — een gigantisch

GEMIDDELDE
AFSTAND TOT
DE ZON
(in miljoenen kilometers)

.....MERCURIUS—57,7.....VENUS—109,2.....AARDE—149,4.....MARS—227,8.....JUPITER—77

hemellichaam met een diameter die tien keer zo groot is als die van de aarde. Voorbij Jupiter worden de open ruimten steeds groter (zie de tabel bij dit artikel). Pluto werd pas in 1930 ontdekt en is zo klein dat zij in haar verre baan nauwelijks kan worden waargenomen.

Astronauten of kosmonauten zouden de grootste moeite hebben op Jupiter te landen, daar haar zichtbare oppervlak geheel uit gas bestaat. Er is zelfs geen bewijs dat deze reus onder de planeten een vast oppervlak heeft. Interessant genoeg hebben ook Saturnus, Uranus en Neptunus een gasvormig oppervlak en er bestaat gegronde twijfel of deze drie planeten wel een vast oppervlak hebben. Leven zoals wij dat kennen is op deze ver verwijderde planetaire hemellichamen onmogelijk.

De negende planeet is Pluto, ook al voert haar baan deze planeet op het ogenblik (en voor nog enkele tientallen jaren) dichter bij de zon dan Neptunus. Pluto is iets groter dan onze maan, en het is er zo bitter koud dat elke mogelijkheid van leven er uitgesloten lijkt. Er zijn zelfs onderzoekers die zich afvragen of Pluto in feite wel een echte planeet is. Een bekende astronoom

noemde haar een „kosmisch lichtgewicht”.

Astronomen hebben goede redenen om aan te nemen dat er buiten de bekende buitenplaneten nog een tiende planeet moet zijn. Het zoeken naar die planeet wordt ijverig voortgezet.

En nu terug naar de Aarde

Het ligt in de menselijke natuur de mysteries van de hemelen te willen doorvorsen. De wijste man van de Oudheid merkte eens op: „Het is Gods eer een zaak te verbergen, maar der koningen eer een zaak uit te vorsen. *De hoogte des hemels*, de diepte der aarde en het hart der koningen *is niet te doorvorsen.*” Veel van de nieuwste astronomische ontdekkingen van de mens leveren evenveel vragen als antwoorden op. Toch gaat de mens rusteloos door met het verzamelen van kennis over het universum. Het zou dwaas zijn als hij dat niet zou doen.

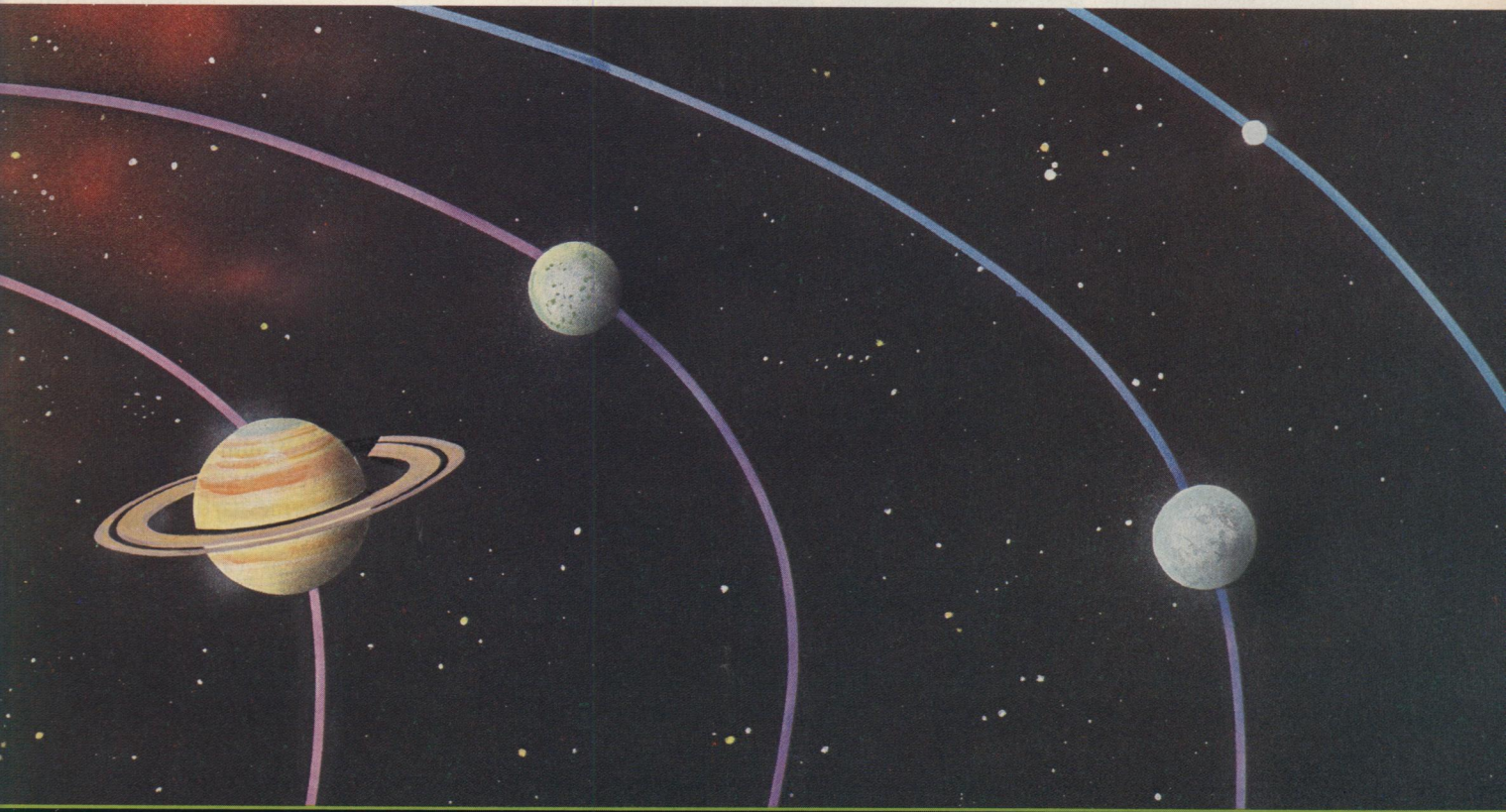
Eeuwen daarna schreef een geleerd man over bepaalde mensen „die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen”. De mens zoekt het mysterie van zijn ontstaan in de buitenaardse

ruimte, terwijl de fundamentele antwoorden hier op aarde zijn te vinden.

Op het ogenblik zoekt de mens naar het bewijs van intelligent leven in de buitenaardse ruimte, niet alleen in de hoop antwoorden te vinden op het fundamentele mysterie van het leven, maar tevens de sleutels te vinden die tot de oplossing van onze ingewikkelde gedragsproblematiek kunnen leiden. Misschien hebben intelligente levensvormen uit de ruimte deze planeet al eens bezocht, en de aarde niet alleen de antwoorden gebracht op het fundamentele levensmysterie, maar ook op onze hardnekkige menselijke problemen. Misschien hebben wij nooit een goed gebruik gemaakt van onze herkenningmogelijkheden.

Een bekend schrijver had het eens over „de bezoeker van de aarde die paradoxaal genoeg uit ons midden afkomstig was, onder ons leefde en ons uitnodigde van hem te leren — *iets wat wij nog steeds niet gedaan hebben*”. U begrijpt over wie deze schrijver het had: Jezus van Nazareth — de mens uit de ruimte die zo'n 2000 jaar geleden onze aarde bezocht.

Het leven als God in een andere

— SATURNUS — 1425,8..... — URANUS — 2868,8..... — NEPTUNUS — 4495,5..... — PLUTO — 5905,0.....

(geestelijke) dimensie — de reiziger door de buitenaardse ruimte — werd veranderd in een nietige levensvont. Waarop hij een zuigeling werd in de armen van zijn moeder. En op zijn tijd groeide hij op en werd een man. Zijn discipelen stelden de essentie van zijn boodschap voor de mensheid op schrift. Hij noemde het het Goede Nieuws. Het is allemaal voor u neergeschreven in vier kleine boeken, die respectievelijk aangeduid worden als het evangelie naar Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes.

Waarom is de planeet aarde uniek in het zonnestelsel? Schrijf om toezending van het aantrekkelijk uitgevoerde boekje met de titel *Waartoe bent u geboren?* Het zal u een goede hulp zijn tot beter begrip van wat u zojuist gelezen hebt. □

JERUZALEM

(Vervolg van pagina 22)

westelijke zee; in de zomer zowel als in de winter zal dat geschieden. En de Here zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de Here de enige zijn, en zijn naam de enige" (Zach. 14:4, 5, 8-9).

Moge God de dag bespoedigen dat Jeruzalem werkelijk DE STAD VAN DE VREDE zal zijn en dat de hele wereld zal delen in de vrede en de welvaart van de wereld van morgen. □

JAPAN

(Vervolg van pagina 6)

Het voorbehoud jegens een dergelijke ontwikkeling werd misschien wel het levendigst tot uitdrukking gebracht door president Ferdinand Marcos van de Filippijnen. President Marcos was in de Tweede Wereldoorlog een nationale held in zijn door de Japanse strijdkrachten bezette land.

Begin 1982 geïnterviewd voor de Amerikaanse tv, toonde president Marcos zich in het algemeen goedgemutst. Maar toen de vraag opkwam of hij een grotere militaire rol voor Japan in Azië voorstond, kwam er plotseling een spectaculaire verandering in zijn zelf-beheersing. „Oh, nee!” gaf hij met een grimmige gelaatsuitdrukking zijn ondervragers te verstaan.

Leerboeken en nieuwe onthullingen

In de zomer van 1982 werd er olie op

het vuur van de Aziatische verdenkingen ten aanzien van Japan's toekomstige opstelling geworpen, en wel door de grote „leerboek-controverse” die toen ontplofte.

Autoriteiten in alle landen van dit gebied barstten bijna van woede toen bekend werd dat het Japanse Ministerie van Onderwijs veranderingen had goedgekeurd in schoolboekjes die zich bezighielden met de Japanse militaire activiteiten tijdens de oorlog. (Om een voorbeeld te noemen: de Japanse strijdkrachten „schoven op” naar Noord-China in plaats van „rukten Noord-China binnen”, zoals in de oudere boekjes.)

De veranderingen waren tot stand gekomen onder druk van die Japanse kringen, die een beetje van het eerverlies dat Japan in het recente verleden had geleden, op eigen houtje trachtten te herstellen. Zij beweerden dat de oudere boekjes waren geschreven door „linkse pacifisten” die de Japanse jeugd beroofden van patriotisme en van respect voor de Japanse geschiedenis en cultuur.

Naar aanleiding van de storm van protesten, verklaarde de Japanse regering dat zij ter wille van de harmonie in dit deel van de wereld de zaak van de controversiële veranderingen nog eens onder de loep zou nemen.

Amper was de opwindings over de leerboekjes geluwd, of er werden nieuwe onthullingen gedaan over beestachtige onderzoeken op het terrein van ziekten en menselijk uithoudingsvermogen, op tijdens de oorlog door Japan gemaakte krijgsgevangenen in Mandsjoerije.

Eind 1982 werden de Amerikanen vervolgens op tv getraceerd op een aangrijpend relaas van het lijden van Amerikaanse en Filippijnse soldaten op de Filippijnen van 1942 tot het einde van de oorlog. De documentaire droeg de titel „Bataan — de vergeten Hel”.

De sleutel: vertrouwen op de V.S.

Vanwege de recente geschiedenis zal de Japanse leiding stellig grote voorzichtigheid betrachten alvorens haar enorme economische macht te vertalen in grotere politieke en militaire invloed.

Voor het ogenblik stellen de Japanners zich er tenminste tevreden mee veilig weg te kruipen onder de Amerikaanse atoomparaplus. Maar het lijkt geen twijfel dat vooraanstaande

Japanners zich ernstig beginnen af te vragen hoe betrouwbaar dat Amerikaanse schild in werkelijkheid is.

De toenemende aandrang in de Verenigde Staten om tot een „bevroering” van de nucleaire wapenwedloop te komen — een eenzijdige handeling, daar de Sovjets geen motief hebben om evenzo te reageren — moet voor Tokio wel erg verontrustend zijn.

De voorstanders van een bevroering van het nucleaire potentieel beweren dat hun voorstellen, wanneer ze worden aangenomen, een veiliger wereld zouden garanderen. De waarheid is dat niets ontwrichtender zou werken — omdat het zowel West-Europa als Japan zou dwingen op den duur kernmogendheden te worden om zichzelf te kunnen verdedigen. En dan zou „de nucleaire geest” eerst voor goed uit de fles zijn.

Evenals Duitsland was Japan de afgelopen oorlog op weg de atoombom te ontwikkelen. Onlangs onthulde de Japanse televisie dat Toranosuke Kawashima, een gepensioneerde kolonel van het Keizerlijke Leger, van minister-president Hideki Tojo opdracht had ontvangen de atoombom voor Japan te ontwikkelen.

De minister-president had het een en ander over het Amerikaanse atoombomproject vernomen via berichten die hem hadden bereikt via een geheim Spaans spionage-netwerk dat in Amerika opereerde. (In het verloop van deze 15 minuten durende documentaire werd het bestaan van dit netwerk voor het eerst onthuld.)

Er werden kerngeleerden voor het project bijeengebracht, maar de voortgang werd vertraagd door het ontbreken van uranium. En dus werd een beroep gedaan op de „As”-bondgenoot Nazi-Duitsland.

„Hitler beloofde te helpen,” zei Kawashima, „maar de Duitse U-boot met twee ton uranium aan boord werd tijdens de reis naar Japan door geallieerde marinevaartuigen tot zinken gebracht.”

Amerika mocht van „geluk” spreken. De atoombommen vielen op Hiroshima en Nagasaki, in plaats van op Los Angeles en San Francisco.

De bijbelse profetie kondigt met gezag aan dat het decadente Amerika en Engeland de volgende keer niet zo fortuinlijk zullen zijn — terwijl de wereld bezig is af te stormen op de eindtijd periode van grote internationale verwarring en omwenteling. □

De ECHTE WAARHEID

OPSTANDING

(Vervolg van pagina 8)

leven en lichaam — en zijn „geest” (Hebr. 4:12). Jezus zei bij zijn sterven: „In uw handen beveel Ik mijn geest” (Lukas 23:46). Terwijl het heidense idee van een bewuste „onsterfelijke ziel” in de mens niet bijbels is, openbaart de Bijbel op sommige plaatsen dat er een „geest in de stervelingen is” (Job 32:8). Deze „geest” is op zichzelf geen bewust iets, maar samen met de fysieke hersenen vormt het het menselijk verstand.

Deze geestelijke essentie registreert het karakter, de persoonlijkheid en het geheugen van de mens. De functie is ongeveer als die van de band of schijf van een computer. Deze band of schijf kan miljoenen deeltjes informatie bevatten. In combinatie met de computer vormt een band of schijf het „verstand” van de computer. Maar gescheiden van de computer zijn ze inactief. Zo functioneert ook de „geest” van een mens terwijl die zich in die mens bevindt. Gescheiden daarvan is hij onbewust en inactief. Toch bevat hij informatie over al die dingen die een mens tot een unieke persoon maken.

Wanneer een mens sterft, zal „het stof [het fysieke lichaam, de ziel] wederkeren tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest wederkeren tot God, die hem geschonken heeft” (Pred. 12:7). Hij wordt door God bewaard en dient als een soort blauwdruk door middel waarvan God eens iedere persoon tot opstanding zal wekken, zelfs al is het lichaam van die persoon misschien al lang vergaan en teruggekeerd tot stof.

Jezus verwees naar dit belangrijke feit toen Hij, net voordat Hij stierf, uitriep: „Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest” (Lukas 23:46).

Dat het geen bewuste, levende geest was die Jezus aan de Vader overgaf, wordt bewezen in Johannes 20:17, waar Jezus na zijn opstanding zei dat Hij — de bewuste Jezus — nog niet tot de Vader opgestegen was!

Toen Hij eenmaal dood was, werd de ziel van Jezus — zijn levenloze lichaam — in het graf gelegd, waar Hij drie dagen en nachten bleef. Het tweede lid van het Gezin van God had opgehouden te bestaan om de straf te ondergaan voor onze zonden. Hij werd

„afgesneden uit het land der levenden” (Jes. 53:8). Alle leven en alle bewuste gedachten hielden op, want „de doden weten niets” (Pred. 9:5). Hij sliep, zoals allen die gestorven zijn (Dan. 12:2). Zijn opstanding maakte Hem de „eersteling [de eerste die tot opstanding gewekt werd tot onsterfelijk, eeuwig leven] van hen, die ontslapen zijn” (1 Kor. 15:20).

Waarom moest Jezus opstaan UIT DE DOOD?

Waarom werd Jezus door de opstanding teruggebracht tot het leven vanuit dat stenen graf? Om twee redenen. Ten eerste, Jezus was de dood niet waardig, Hij had nooit gezondigd. Ten tweede, als Jezus niet tot leven was gewekt als een verheerlijkt, onsterfelijk geestelijk wezen, dan zouden alle doden in Christus voor altijd dood blijven. Zij zouden nooit meer kunnen

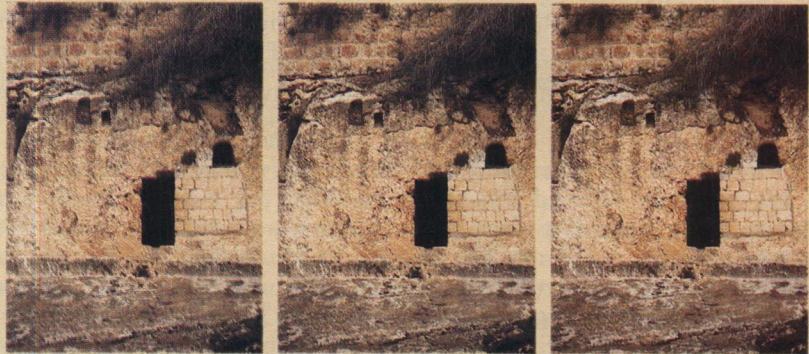
leven. „En indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn [ze leven niet in de hemel, of ergens anders — ze slapen in hun graf], verloren” — om nooit meer teruggebracht te worden tot het leven (1 Kor. 15:17-18).

Maar de waarheid is dat Christus opgewekt is uit de dood. Hij leeft nu om hen die tot behoud worden geroepen, te leiden. Omdat Hij leeft, hebben wij de glorieuze „hope des eeuwigen levens” (Titus 3:7).

„Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen” (1 Kor. 15:53). Wanneer? Bij de opstanding, eerder niet (vers 42, 50-54).

Dat is de duidelijke leer van de Bijbel! □

De opstanding zo eenvoudig als 3x1v3

De afbeeldingen boven tonen het graf in de hof dat volgens de traditie het graf van Jezus is. Slaagt u erin om tussen zonsopgang op Goede Vrijdag en zonsopgang op Paaszon- dag drie dagen en drie nachten te persen? Niet? Dan zit u met een probleem. Want in Mattheüs 12:40 zei Jezus dat Hij drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zou zijn. In vers 39 zei Hij bovendien dat dit het enige teken is dat Hij zou geven om te bewijzen dat Hij de Messias is. Dus ofwel Jezus vergiste zich, ofwel de Goede Vrijdag-Paaszon- dag traditie is onjuist. Ons controversiële boekje *De Opstanding was niet op zondag* maakt de bijbelse waarheid hierover duidelijk. Vraag uw eigen exemplaar aan.

WIE WAS JEZUS?

(Vervolg van pagina 11)

stelde" (Joh. 5:17-18). Als u een zoon of dochter heeft, leeft deze op hetzelfde niveau van bestaan als u. Zij zijn *geen* lagere wezens zoals dieren. Jezus was aan God gelijk in de zin dat Hij op hetzelfde goddelijke niveau als de Vader bestond. Maar het is waar dat de Vader hoger in autoriteit stond en staat: „de Vader is meer dan Ik" (Joh. 14:28).

Christus zette zijn discussie met de Farizeeën voort door op het punt dat Hij inderdaad Gods Zoon was door te gaan: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, *de Zoon* kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het *de Vader zien doen*; want wat deze doet, dat doet ook *de Zoon* evenzo. Want *de Vader heeft de Zoon* lief en toont Hem al wat Hij zelf doet, en Hij zal Hem grotere werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert. Want gelijk *de Vader* de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil" (Joh. 5:19-21). Jezus bezit dezelfde macht en kracht als de Vader, omdat ook Hij God is.

Jezus zei: „Ik en de Vader zijn één" (Joh. 10:30). Niet dat zij hetzelfde Wezen zijn, maar zij hebben één en hetzelfde doel, één en hetzelfde plan, en bovenal, zij zijn één in de zin dat zij leden zijn van hetzelfde goddelijke gezin.

Als iemand van zijn generatie Jezus zag, zag hij hoe Iemand van het goddelijke gezin handelt tijdens zijn leven hier op aarde — en dus hoe de Vader zou handelen. „Jezus riep en zeide: Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij, maar in Hem, die Mij gezonden heeft; en wie *Mij aanschouwt, aanschouwt Hem, die Mij gezonden heeft*" (Joh. 12:44-45).

Jezus herkreeg zijn verheerlijkte goddelijkheid

Wij hebben onwrikbaar vastgesteld dat Jezus voor zijn geboorte als mens God was. Lees met het oog daarop nog één vers: „En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij *Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was*" (Joh. 17:5). Jezus was een verheerlijkt goddelijk Wezen voordat er maar ooit één engel of mens op aarde was. In feite heeft Jezus eeuwig als God bestaan.

Hij deed echter afstand van zijn vroegere heerlijkheid en daalde als een menselijk wezen naar deze aarde af om

(naast nog veel andere dingen) voor de zonden van de gehele mensheid te sterven. Paulus schreef aan de gemeenten in Filippi: „Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises" (Filipp. 2:5-8).

Vervolgens brengt Paulus het feit naar voren dat Jezus *nu* in zijn vroegere glorie is hersteld: „Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen [God staat niet toe dat mensen andere mensen of zelfs engelen aanbidden — alleen leden van het goddelijke gezin] van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!" (vers 9-11.)

Johannes heeft ook geschreven dat Jezus zijn goddelijkheid weer heeft aangenomen. Let op de woorden van Christus in het werkelijke gebed des Heren: „En Ik ben niet meer in de wereld... en *Ik kom tot U*" (Joh. 17:11).

Jezus had vroeger eens tegen zijn leerlingen gezegd: „Wat dan, indien gij de Zoon des mensen daarheen zaagt opvaren, waar Hij tevoren was?" (Joh. 6:62.) Later zagen zij dat ook inderdaad gebeuren (Hand. 1:9). Let eens op Johannes 7:33: „Jezus dan zeide: Nog korte tijd ben Ik bij u en dan ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft."

Ter gelegenheid van het laatste Pascha van Christus schrijft Johannes: „En vóór het [Pascha], toen Jezus wist, dat zijn ure [spoedig] gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot de Vader..." (Joh. 13:1).

Johannes herhaalt dit uiterst belangrijke thema keer op keer: „Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader" (Joh. 16:28).

De ongelooflijke bestemming van de mens

Jezus was God voor zijn geboorte als mens; Hij was God in het vlees ten tijde van zijn menselijk bestaan hier op aarde; en *op dit ogenblik* is Hij God

zelf aan de rechterhand van de Vader in de hemel. Moeten we echter onze kennis tot dit punt laten strekken?

Jezus zei tot Maria Magdalena: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God" (Joh. 20:17).

In dit vers stelde Jezus zich op gelijk niveau (hoewel Hij hun Heer en Meester was — Joh. 13:13) met zijn discipelen en toekomstige apostelen. Wat is de werkelijke betekenis van deze bewering? Jezus zelf geeft ons het ware antwoord in Johannes 10: „De Joden droegen weder stenen aan om Hem te stenigen. Jezus antwoordde hun: Ik heb u vele goede werken doen zien vanwege mijn Vader; om welk van die werken wilt gij Mij stenigen? De Joden antwoordden Hem: Niet om een goed werk willen wij U stenigen, maar om godslastering *en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt*. Jezus antwoordde hun: Is er niet geschreven in uw wet: Ik heb gezegd: *Gij zijt goden* [zie Psalm 82:6]? Als Hij hén goden genoemd heeft, tot wie het woord Gods gekomen is, en de Schrift niet kan gebroken worden, zegt gij dan tot Hem, dien de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert, omdat Ik heb gezegd: Ik ben Gods Zoon?" (vers 31-36.) Deze buitengewoon belangrijke passage van de Schrift openbaart dat het de uiteindelijke bestemming van de mens is een deel van het goddelijke gezin te worden.

Lees nog eens de eerste brief van Johannes: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij [Christus] zal geopenbaard zijn, *wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is*" (1 Joh. 3:2). Kunt u bevatten wat Johannes hier zegt? Precies zoals God mens werd, zo kan de mens God worden! De twee niveaus zijn *onder bepaalde voorwaarden* verwisselbaar.

De mens kan precies zo God worden als Christus God is. Dat is in een notedop het transcendente doel van het menselijk leven!

Wat kan iedere man en vrouw doen om zich ervan te verzekeren dat deze wonderbaarlijke gebeurtenis hen inderdaad overkomt? Vers 3: „En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij [Christus] rein is." □

van onze lezers

Evolutie

Het artikel „Zichtbaar bewijs dat er geen evolutie was!” [zie *EW*, september 1982] geeft een interessant gezichtspunt in de huidige evolutie-schepping controverse.

Mijn middelbare schoolgeneratie (1914-18) was waarschijnlijk even sceptisch als iedere andere ervoor of erna. Onze leraren van toen moedigen ons niet alleen aan om vragen te stellen en zelf na te denken, maar ook was het in die tijd toegestaan om in de klas te spreken over creationisme en een Allerhoogst Wezen.

Toen Darwin in onze lessen opdook, was het niet moeilijk om mee te gaan met zijn *Survival of the Fittest*, omdat wij in een kleine plattelandsgemeenschap overal bewijs zagen dat het manke en zwakke

bezwijkt, onverschillig of het om varkens, kippen, katten, honden of wat ook gaat, terwijl de sterkste en gezondste overblijven om de soort te verbreden.

Over zijn *Origin of Species* was het dat we de levendigste discussies hadden, omdat Darwin meer vragen opwierp dan beantwoordde. Wij waren niet zo ver dat we op het punt kwamen om over het oog te discussiëren, maar onze aandacht concentreerde zich op andere alledaagse waarnemingen.

De belangrijkste daarvan betrof de levenscyclus van de vlinder en de mot, de kikker en zelfs van de muskiet. Aangenomen dat het leven begint met het ei, wanneer en hoe ontwikkelde het ene ei zich dan in een rups en het andere in een kikkervisje? En hoeveel eeuwen

kostte het de rups om, na telkens enkele windingen meer te spinnen, een perfecte cocon te spinnen, of moest de cocon al bij de allereerste poging compleet zijn?

Toen de cocon eenmaal compleet was kwam als uiteindelijk resultaat een gevleugeld *insect* met alle mogelijke prachtige kleuren tevoorschijn. En met het vermogen eieren te leggen die het lopende proces oneindig zouden herhalen! Of was het redelijk te veronderstellen dat dit hele proces van ei, rups, cocon, gevleugeld insect al bij de allereerste poging met succes moest zijn voltooid. Darwin kon ons hierop geen bevredigend antwoord geven. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van een kikkervisje in een kikker met vier poten, en van een muskietenlarf in een gevleugeld insect.

Wij hebben Darwin vermoedelijk een moeilijke tijd bezorgd, maar met alle recente rechtszaken, waarbij zowel evolutionisten als creationisten de zaak met irrelevante dingen verduisteren, heeft nooit enige vooraanstaande religieuze autoriteit de vragen gesteld waarmee wij als teenagers worstelden.

A.H.R., Sr., San Jose, Calif.,
V.S.

Unicum

Ik neem de gelegenheid te baat om mijne bewondering uit te drukken over de inhoud van *De Echte Waarheid*. Het lezen als gelovig mens, altijd geweest, en wereldmens, brengt mij nog dichter bij god. Op wereldpolitiek vlak is het een unicum. Mijn oprechte dank voor de toezending.

G.V., Tielt, België

Nakasone

(Vervolg van pagina 5)

In de loop van zijn drieëneenhalve decennia in openbare ambten, diende de heer Nakasone in tal van overheidsfuncties en bekleedde hij onder meer het ambt van directeur van het Japanse Bureau voor de Landsverdediging.

Na het onverwachte aftreden van minister-president Zenko Suzuki, besteede Yasuhiro Nakasone op 26 november jl. de hoogste regeringszetel van zijn land.

Minister-president Nakasone staat voor enorme moeilijkheden en uitdagingen. Als voorstander van een versterking van het Japanse nationale defensie-

programma, zal hij worden geconfronteerd met ernstige oppositie van anti-militaristische elementen. De defensieuitgaven vormen in Japan al vele jaren een twistpunt.

Op de dag van zijn installatie herhaalde de nieuwe eerste minister zijn belofte om de defensie van zijn land op te voeren, waarbij hij opmerkte dat Japan's tegen de oorlog gekante grondwet — die de instandhouding van gewapende strijdkrachten verbiedt — dient te worden herschreven.

„Ik ben van mening,” aldus verklaarde hij, „dat werkelijke onafhankelijkheid een onmogelijkheid is zolang een land er de voorkeur aan geeft voor de verzekering

van zijn eigen veiligheid in belangrijke mate afhankelijk te zijn van de militaire overmacht van een ander land.” Dit betekent niet dat Japan de wens koestert in militair opzicht geheel zijn eigen boontjes te doppen, maar wel dat het een grotere *Japanse* inbreng en betrokkenheid verlangt.

Het lijkt geen twijfel of minister-president Nakasone zal bij de bekleding van het hoogste ambt van zijn land een nieuwe stijl van leidinggeven invoeren, d.w.z. een duidelijker profiel tonen en een geringere afhankelijkheid manifesteren van de traditionele politiek om naar eenstemmigheid te streven — een politiek waarbij de besluiten na algemene overeenstemming

worden genomen in een grote kring van leiders. Zo schreef hij bijv. dat „de traditionele werktuigen van de eenstemmigheidspolitiek niet opgewassen zijn tegen de vele uitdagingen van deze gecompliceerde tijd . . . Het [streven naar eenstemmigheid] kan een vertragende werking hebben op de besluitvorming — zelfs zo dat de uiteindelijke beslissing in vele gevallen te laat valt.”

Niemand twijfelt eraan dat hij Japan's nationale belang zoals hij dat ziet, energiek zal nastreven, waarbij hij het stempel van zijn sterke persoonlijkheid zal drukken op de talrijke problemen waarvoor het land zich geplaatst ziet.

— Keith W. Stump

DE ONTBREKENDE SLEUTEL TOT HET MENSELIJK VERSTAND

NIEUW

Ga eens na: Probleem no. 1 van ons allen is dat van overleving. Hoe komt het dat het menselijk verstand ontzaglijke vooruitgang heeft voortgebracht, maar toch hulpeloos is tegenover de schrikbarende wereldproblemen? Zal er over 5 of 10 jaar nog enig menselijk wezen op deze planeet in leven zijn? Wetenschapsmensen zeiden: „Als we voldoende kennis hebben, lossen we alle menselijke problemen op.” Sinds 1960 is het kennisbestand van de wereld verdubbeld. De kwalen van de mensheid echter ook. Hoe komt dat? Mankeert er iets aan het verstand van de mens? Ontbreekt er iets?

Er is zeer beslist een dimensie die in de kennis van de mens

ontbreekt! Zij met het beste verstand van de wereld kunnen van nature de oplossing voor de wereldproblemen niet begrijpen. Zij missen de sleutel die, eenmaal in iemands verstand aangebracht en ermee samenwerkt, de weg opent naar een fantastisch potentieel waarvan de meeste mensen nooit hebben gedroomd. Ons NIEUWE boekje *Wat de wetenschap niet kan ontdekken over het verstand van de mens* verklaart deze sleutel. U kunt een gratis exemplaar van dit boeiende boekje ontvangen door gebruik te maken van de literatuurkaart in dit nummer of door ons erom te schrijven.

